

17 אדר התשפ"ו הירחון התורני מבית היוצר של מוסדות ישיבת 'כסא רחמים'

02

דעת
תורה
גם
בפורים

05

חידוש
ממעורר
הציפור

06

מלכי
מדי
בתונס...

07

משולחן
עורר

15

מדור
נשים

כתר לראשנו

מרן גאון ישראל רבנו ראש הישיבה זצ"ל

כפּוֹרִים כפּוֹרִים

המן ביקש להשמיד את כל היהודים וכו', אז הבינו למפרע שאין שום עתיד לעם ישראל אם יתבולל וצריך לחזור לצור מחצבתו ככתוב "קיימו וקיבלו היהודים" (אסתר ט' כ"ז), ודרשו רז"ל (שבת דף פ"ח ע"א) "קיימו מה שקיבלו כבר", שאז חזרו וקיבלו התורה בלב שמח ובנפש חפצה. וזהו כוונתם "ליהודים היתה אורה" זו תורה, שע"י נס פורים חזרו וקיבלו התורה מחדש בשמחה רבה.

נמצא שמה שזוכים ישראל ביום הכפורים ע"י תעניות וצומות וכו', זוכים ג"כ ביום פורים אם יודעים לשמור על קדושתו כראוי. ובזה כתבו המפרשים לפרש "והסר השטן מלפנינו ומאחרינו", שהשטן מקטרג על ישראל בערב כפור שאוכלים וסועדים כמה סעודות של שני ימים, ואומר: רבוננו של עולם, בניך שכחו את הכל ועוסקים רק בצרכי גופם וכו', אז הקב"ה עונה לו: חכה עד מחר. וביום פורים להיפך, רואה אותם משתכרים עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי וכו', עולה המקטרג, משיבו הקב"ה: שכחת אתמול איך היו בתענית, ומי שהיתה לו מגילה פסולה היה בודק אותה ומתקן אותה, וקיימו מצות מחצית השקל ומתנות לאביונים וכו' וכו'. ובזה מסתמים טענותיו של השטן. וזהו והסר השטן (ביום פורים) מלפנינו (דהיינו מכח היום שלפני פורים, וביום ערב כפור תסיר את טענותיו מצד) ומאחרינו.

העולה מכל האמור שיום פורים ויוהכ"פ בנויים על רעיון אחד לשוב לה' ולתורתו, לכן השמחה ביום פורים צריכה להיות שמחה

של מצוה ולא שמחה של הוללות וסכלות. אפילו המאמר המפורסם "עד דלא ידע" וכו', ביארו הרמב"ם כפשוטו שישתכר ויישן, ובשעה שיישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי, וזו מצות היום שיישן בשכרותו, לפי שהנס אירע ע"י משתה היין, ושתי נהרגה במשתה היין והמן נתפס ג"כ בעת המשתה ועוד. לזה הוסיף נופך מוה"ר ר' ישראל זיתון ז"ל ראב"ד תונס, שע"ז אמרו רז"ל (מגילה דף ז' ע"ב) "חייב אינש לבסומי בפוריא" ולא אמרו בפורים, כי מלת פוריא כוללת ג"כ משמעות אחרת בארמית לשון מטה, ור"ל שישתכר במטה ותיכף ומיד יישן, כמובן אחרי קיום כל מצוות היום, ולא ישתכר ברחובות ובבתי מרחץ וכו'.

מובא בספרים כי פורים ויום כפור הם ערך שוה, וסימניך כפּוֹרִים = כפּוֹרִים, כמו פורים. ונשאלת השאלה, מה ענין פורים שהוא משתה ושמחה ויום טוב ליום הכפורים שיש בו חמשה עינויים מן התורה אכילה ושתייה ורחיצה וסיכה וכו'? אלא הנקודה המרכזית היא, שביום כפור חוזרים בתשובה, וכן חג פורים מיוסד על השיבה לתורה, כמו שאמרו רז"ל (מגילה דף ט"ז ע"ב) ליהודים היתה אורה ושמחה, אורה זו תורה.

בשתי השבתות שלפני פורים אנו קוראים פרשת שקלים ופרשת זכור. מה עניינם לפורים? לפי שאמרו רז"ל (עיין מגילה דף י"ג ע"ב): כשרצה המן לשקול עשרת אלפים ככר כסף, אמר לו הקב"ה: רשע, כבר קדמוך בני שנתנו מחצית השקל איש כופר נפשו וכו' והקדימו שקליהם לשקליך, לכן איתא במשנה (שקלים פ"א מ"א) באחד באדר משמיעין על השקלים. והתוס' במגילה (דף ט"ז ע"א) עשו חשבון מדויק למה הציע המן עשרת אלפים ככר כסף, שזה עולה כל פדיונם של ישראל לפי מחצית השקל לכל אחד, כמו שהאריכו המפרשים שם בביאור החשבון. מיהו בגמרא דבבא קמא (דף מ' ע"א) יש מחלוקת בפסוק "ונתן פדיון נפשו", האם הכוונה פדיון נפשו דמזיק או פדיון נפשו דניזק. החשבון של התוס' הולך למ"ד פדיון נפשו דניזק שהם בני ישראל, אך למ"ד פדיון נפשו דמזיק אפשר לומר בדרך אחרת, שמלת המן בכפל אותיותיה עולה עשרת אלפים, כיצד ה' (5) כפול מ' (40) עולה 200, ואם תכפיל זה עם נ' (50) עולה 10,000, וכאמור הקב"ה צוה לישראל לתת מחצית השקל וביטל בזה גזירת המן הרשע.

וקשר פרשת זכור להמן ידוע, כי המן היה אגגי מזרע עמלק, והוא קשור יפה עם פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק". מדוע בא עמלק על ישראל? דרשו חז"ל (סנהדרין דף ק"ו ע"א): "ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידיים", לפי שרפו ידיהם מן התורה, דרשו ברפידיים ברפיון ידים, לכן בא עמלק. וכן היה בימי המן שהלכו ונהנו מסעודתו של אחשוורוש.

וזה כתבו המפרשים בכוונת הכתוב "איש יהודי היה בשושן הבירה" וגו' (אסתר ב' ה'), וכי רק איש יהודי היה ולא הרבה יהודים? אלא שכולם לא נהגו כמעשה יהודים ואכלו וסעדו אצל אחשוורוש, אבל מרדכי בלבד היה איש יהודי. וכשראו שלא עזרה להם ההתבוללות עם העמים, ולהיפך,

לעילוי נשמת

אמה של מלכות

אשת חבר למרן האיש מצליח

הרבנית

חנה כמסאנה מאזוז ז"ל

ד' אדר תשנ"ב

דעת תורה גם בפורים

"לעמוסי בטן"

יש ישיבות שעושים ביום פורים צחוק וקלות ראש על המשגיח, הרבנים, האב בית, וכל המרבה הרי זה משובח. היה ראש ישיבה אחד שהיה קצת שמן, וכאשר בא למסיבת פורים שערכו תלמידיו, כתבו לו על הלוח: "עטרת תפארת לעמוסי בטן"... הרב כמובן לא נשאר חייב, אז גם הוא לקח את הטוש וכתב על הלוח: "שגם הם עתידים להתחדש כמותו"...

מין הרב עובדיה זצ"ל כתב על זה בחריפות גדולה: מי התיר לזלזל בכבוד התורה? זה התורה שנותנים לקב"ה על הנסים ועל הנפלאות שעשה לנו! אם יום פורים הוא יום של ליצנות - לא יכול להיות שיום כיפורים כמו פורים.

מוכן לעשות הכל!

מה מיוחד ביום פורים? מביאים בשם הגאון מוילנא משל למלך שהיה לו בן יחיד. אותו בן תמיד אמר לעצמו, אבא שלי מלך! אני הבן של המלך! אני יכול לעשות כל מה שלבי חפץ. לכן היה עושה כל מה שהיה רוצה לעשות. כשראה המלך כך, קרא לבנו ודבר אתו, אך לא עזר כלום והוא המשיך בדרכו הרעה. עברו שבוע ושבעיים, והבן נהיה 'פרא אדם'. המלך אסף את היועצים שלו, ואמר להם: "בבקשה, תנו לי עצה מה לעשות עם הילד, אני לא רוצה שיגדל והיה פרא אדם!"

אמרו היועצים: "יש לנו עצה, אבל תלוי אם אתה חזק אדוני המלך, או שאתה חלש..." אמר להם: "אני מלך חזק, אעשה כל מה שתאמרו!". אמרו לו: "הילד שלך צריך חינוך, והאפשרות היחידה לחנך אותו, היא על ידי שנבדד אותו מארמון המלוכה". אמר המלך: "מה נעשה?". אמרו לו: "יש לך כאן כמה מדינות מסביב, נשלח את הילד שלך לאיזו מדינה רחוקה, שצריך לנסוע בספינה כדי להגיע אליה, נניח אותו שם עד שיתחנך". המלך אמר: "אני יודע שיקאב לי מאד, אבל אני מוכן לעשות הכל כדי שבני יתחנך!"

למחרת, נגש אחד ממשרתי המלך אל הבן הזה, ואמר לו: "אני נוסע לטיול בים, אתה מעוניין להצטרף?". הילד כמובן הסכים לבוא, הלך לנמל ועלה לספינה. הספינה החלה להפליג, שעה שעתים שלוש, הילד כלו מאושר, איזה כיף, עושים טיול בים... והנה לאחר כששעות סוף סוף התקרבו לאיזו מדינה. התקרבו עד לחוף, ואמרו לילד: "בא תרד". הילד החל לחוש קצת אולי מתכוונים להשאיר אותו שם. אבל לא הספיק לחשוב, עד שכמה מחיילי המלך תפסו אותו וזרקו אותו ליבשה, והספינה החלה בנסיעה.

"בחורצ'יק! למה אתה בוכה?"

הבן של המלך מסתכל על הספינה המתרחקת ועיניו כלות, לא נשאר לו מה לעשות חוץ מלשבת ולבכות. אמר לעצמו, אם עכשיו אני אומר שאני הבן של המלך, כולם יצחקו עלי, מה אני אעשה? ישב ובכה. לאחר כרבע שעה של בכי מר, עבר שם איזה זקן אחד, ואמר לו: "בחורצ'יק! למה אתה בוכה?". אמר לו: "תשמע, אני הבן של המלך! ועובדי החצר של אבא שלי תפסו אותי, אמרו לי בוא נעשה טיול בים, הפלגתי איתם, וכשהגיעו לפה זרקו אותי בכח מן הספינה, אין לי כלום! איפה אני אלך? איפה אני אישן? איפה אני אוכל?". ענה לו הזקן: "אני ברוך ה' חיתנתי את כל הילדים שלי, הבית שלי ריק! אני

יש מושג שנקרא 'דעת תורה'. דעת תורה, פירושה שהאדם כפוף לתורה, ודעת הרחוב, פירושה שהאדם כפוף להפקר, לרחוב. יש חכמים שאומרים: איך אפשר לדעת מהי דעת תורה? לך לרחוב ותשאל מה דעת הרחוב, וכשתדע מה דעתם - הפוך מזה זוהי דעת תורה. היתה שאלה קדומה. לפעמים הצבא צריך לשלוח חיילים למשימה מסוימת - את מי עדיף לשלוח, אדם שכבר התחנך או בחור רווק? לכאורה עדיף לשלוח בחור, כי אם נשלח נשוי, חלילה יקרה משהו לא עלינו, ואז האשה תהיה אלמנה והילדים יתומים.

לפני עשרות שנים, הלכו ושאלו את הרב "חזון איש" מה עדיף? אמר להם הרב: "עדיף שתשלחו חיילים נשואים". הרב הסביר את דבריו בהסבר משכנע יותר מדעת הרחוב. אמר הרב: "נכון, לא אליכם הצער של האלמנה והיתומים קשה מאוד, אבל אם שולחים בחור לקרב וחלילה יקרה לו משהו, הוא לא השאיר אחריו זרע! לא קיים מצות פריה ורביה! זה פסידא דלא הדרא [הפסד שלא חוזר]!". לכן דעתו היתה לשלוח רק חיילים נשואים.

מה ההבדל בין דעת תורה

לדעת הרחוב? ההסתכלות. דעת הרחוב מסתכלים על הצער שיש בזה, הוא משאיר את אשתו אלמנה וילדיו יתומים. נכון, זה צער גדול מאד שלא יקרה לאף אחד מישראל, אבל לפי דעת תורה מסתכלים על הרוחניות! הבן אדם הזה מסכן, לא יזכה לקיים מצות פריה ורביה ולהשאיר אחריו זרע.

המרבה ליצנות, משובח!

יש הרבה דברים שיש בהם הבדל בין דעת הרחוב לדעת התורה, אני אתן עוד דוגמא לכך: לפי דעת הרחוב מה הפירוש פורים? כל המרבה ליצנות הרי זה משובח! כל המרבה בתפוסות מוזרות הרי זה משובח! כל המרבה להשתכר הרי זה משובח!

אני זוכר שכאשר הישיבה שלנו היתה על יד ישיבת סלבודקא, יצאתי מחוץ לבנין ואז ראיתי בחור ישיבה שיכור, שלא מצא מה לעשות חוץ מלהכנס ולשבת בתוך פח הזבל! בתוך הלכלוך! אני לא מבין איך הריח לא הפריע לו, איך הלכלוך לא הפריע לו, פשוט הוא היה כבר בלי רגש! הוא חושב שבפורים: "כל המרבה להשתגע הרי זה משובח!". אבל דעת תורה אינה ככה. לפי דעת תורה, פורים הוא חג תודה לקב"ה שהציל אותנו ממות בטוח, מאה עשרים ושבע מדינות כולם נגד היהודים, ואנחנו ניצחנו! וכי ביום שה' הציל אותנו אנחנו צריכים להשתגע? להתפרע? זו לא דעת תורה! ביום כזה צריך לשבת כל היום ולומר תודה לקב"ה, "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!"

מביאים בשם רבינו האר"י ז"ל, שיום כיפורים פירושו: כ-פורים, כמו פורים. יום כיפור שהוא 'יום אדיר בימי שנה', יום שגם החילוניים צמים, כולם מחכים לשנה טובה, כולם מחכים לכתיבה וחתימה טובה, היום הגדול הזה הוא כמו יום פורים, הרי שחג פורים יותר גדול מיום כיפורים! אם פורים פרושו כמו שמבינים הטפשים שזה יום של התפרקות, זה ודאי לא יותר גדול מיום כיפור.

יו"ל ע"י

מוסדות ישיבת
'נסא רחמים'

המרכז רח' הרב עוזיאל 26 ב"ב

1700-50-51-52

ykr.org

kise.rahamim@gmail.com

עורך:

הרב עובדיה חן

גרפיקה ועימוד:

שוהם

תמונות:

ארכיון עובדיה חדוק

אלחי טל

עזרא טרבלסי

י.מ.

ארכיון הישיבה

הרב דוד חדאד

משה אהרון חדאד

לקבלת העלון במייל
שלחו בקשה ל:
KTR1700505152@GMAIL.COM

הפורים, הרי תמיד לעם ישראל היו נסים? אלא התשובה היא כן, בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו, אלא שבזמן שאנחנו היינו בארץ ישראל ובית המקדש היה בנוי, אז באותה תקופה השכינה היתה נמצאת בתוכנו, ואם כן אין זה חידוש שהקב"ה שמר עלינו, אבל בתקופת המן הרשע, באותו זמן היינו מגורשים מארץ ישראל, אפשר היה לחשוב ולומר שהקב"ה אינו מסתכל עלינו ח"ו, אבל אומר הקב"ה לא! ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם, הקב"ה מבטית, לא מאסתים ולא געלתם לכלותם כי אני ה' אלוקיהם! על זה אנחנו צריכים לשמוח ביום פורים.

המתכון להיות גדול הדור

השנה שפורים חל במוצאי שבת, היה לנו יותר נוח שכל אחד יהיה בשבת בבית, וישאר שם גם בפורים. אבל פורים זה חג של חינוך, מה עושים בפורים? דבר ראשון "ליהודים היתה אורה" (אסתר ח' ט"ז), אורה זו תורה (מגילה ט"ז ע"ב), צריך מינימום שעה אחת של תורה בפורים. חכמי הדור מעידים שכל מי שביום פורים ישב ועסק בתורה, זכה להיות מגדולי הדור. כאשר אחרים לא לומדים ואתה יושב ולומד, הקב"ה רואה את זה בעין טובה.

יש מקשים עלי קושיה עצומה. אנחנו לא מסכימים בפורים להכניס יין ושתיה חריפה לשיבה, אבל לכאורה הרי זו הלכה, "חייב אדם לבסומי בפוראי עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", א"כ איך אני אומר ח"ו לא לקיים את ההלכה? ובכן אבי מורי זצ"ל היה כל שנה חוזר ומסביר לנו: בלשון הגמרא מיטה נקראת פוראי, ולכן כך הפירוש של הגמרא: חייב אדם לבסומי - כלומר לשנות - יותר מהרגלו, ואז ילך לישון במיטה, וכאשר ילך לישון לא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי.

כל שנה בליל פורים אני ישן בשיבה ולא חוזר לבית, כדי לבדוק שהבחורים ילכו לישון בזמן שקבענו ויקומו בזמן, ולא ישארו ערים עד השעה שתים או שלוש לפנות בוקר. אם הולכים לישון בכזאת שעה בלילה, אז ודאי שבבוקר יהיו עייפים, ואז עוברים על כמה עבירות. עבירה ראשונה לישון עם תפילין, עבירה שניה שמדי פעם בקריאת המגילה הוא עוצם עינים, ויכול להפסיד מלה או שתים, ומפסיד מצוה כל כך יקרה. מי שלא שמע מלה אחת במגילת אסתר, לא יצא ידי חובת קריאת המגילה. לכן בערך בשעה שתים עשרה וחצי אני אומר לתזמורת להפסיק, מורה לבחורים לעלות לחדרים, לקרוא קריאת שמע ותיקון לאה וללכת לישון. גם בבוקר אני קם מוקדם ומסתובב בין החדרים, כדי שכולם יקומו לתפילה ולא יפסידו.

שנה אחת אחרי תפלת שחרית, באו אלי שני בחורים ואמרו לי: "הרב, הפסדנו ולא שמענו שתי מלים בקריאת המגילה!". נתתי להם את המגילה שלי, ואמרתי להם: "תקראו את המגילה עוד פעם מההתחלה עד הסוף, ואני נשאר כאן לחכות לכם". אשריהם! אלו בחורים יראי שמים! לא שמעו רק שתי מלים, אבל לא ויתרו לעצמם, חזרו על הכל מההתחלה עד הסוף, אפילו שלבינתיים כולם הלכו לבית.

היום הזה הוא יום תודה לקב"ה ומי שיודע להודות, הקב"ה יתן לו הרבה שפע ברכה ושמחה. יה"ר שנזכה כולנו תמיד ללכת בדרך ה'.

מוכן לקחת אותך לבית שלי, תישן אצלי, תאכל אצלי, אבל אני לא נותן בחינם! אתה תעבוד אתי במשק שלי". שאל הילד: "איזו עבודה יש לך?". אמר לו: "יש לי פרות וצריך לחלוב אותם מידי יום, יש לי תרגולים וצריך להאכיל אותם. אם אתה מוכן, בוא אתי ולא תצטרך לדאוג לשינה או לאוכל, ואם אתה לא רוצה אני הולך, אני לא אבא שלך!".

הילד חשב קצת והגיע למסקנה, שאם לא יסכים לתנאים של הזקן הוא עלול להיזרק פה, ועוד מעט לילה, חושך. אמר לו: "טוב, אני מסכים". הילד קם והלך עם הזקן. אמר הזקן לילד: "שמע, אל תחשוב שיש לי ארמון כמו שיש לאבא שלך, אפילו וילה אין לי, יש לי דירה קטנה של שלושה חדרים". אמר הילד: "בסדר, אין לי ברירה אחרת". הגיעו לדירה, בית עלוב, ריק. אמר הזקן לילד: "הנה, זה החדר שלך, בא לאכול ארוחת ערב, ואח"כ תעלה לישון". הביא לילד כמה פרוסות עם שקשוקה, הילד אכל והלך לישון.

בשעה שש בבוקר, נכנס הזקן לחדר של הילד והעיר אותו. הוא היה רגיל לקום באחת עשרה או בשתים עשרה בבוקר, עכשיו בשש! אמר הילד: "אני עייף!" אמר לו הזקן: "אין דבר כזה עייף, אני סיכמתי איתך שאני לוקח אותך בתנאי שתבוא ותעבוד אתי". לא נשאר לו ברירה, קם מהר אכל מה שאכל והלך עם הזקן לשדה, ללול, לרפת, במה שהידים שלו אף פעם לא נגעו עכשיו הוא עובד. הילד עבד ועבד עד שהגיע הערב. הוא כבר היה עייף, בא לבית אכל משהו ועלה לישון עד בבוקר.

לאט לאט הילד התרגל לסביבה הזאת, לחיים האלו, כבר לא הרגיש בהם רע. החליט לגמור מהר את העבודה היה הולך לטייל. היה שם יער גדול, וכאשר היה גומר ביער לפתע הוא רואה מולו זאב גדול שבא לטרוף אותו, לאט כשהיה מטייל ביער לפתע הוא רואה את המוות מולו. הוא עוצם את העינים ואז לאט הזאב מתקרב אליו והוא רואה את המוות מולו. הוא עוצם את העינים ואז ברגע האחרון מגיע מאחוריו משהו עם רובה ויורה בזאב. מיד רץ אליו ואמר לו: תודה רבה אדוני, החיים שלו ניצלו בזכותו.

ניצל ברגע האחרון...

יום אחד כשהלך בדרך היה שקוע במחשבות, ולא שם לב שמאחוריו באה מכונית במהירות של מאתיים קמ"ש וכמעט שדרסה אותו, וברגע האחרון בא משהו מאחוריו ומשך אותו הצידה. בן המלך הודה לו מכל הלב, ואמר לו בשמחה: "הצלת את החיים שלי! תודה רבה לך!".

אחרי שהשתקע בכפר, עם הימים הכיר בחורים מהסביבה שנקראים בלשון התורה "בני בליעל", והתחבר איתם. יום אחד כאשר טייל עם חברים אלו, פתאום הגיע משהו מאחוריו, משך אותו הצידה, והתחיל לתת לו מכות על ימין ועל שמאל, תוך כדי שצועק עליו: "תזהר שאני לא יראה אותך עם החברים האלה!". אחרי שדיבר אתו בתקיפות ובמילים קשות, פחד, ובאמת עזב את החברים הרעים ומצא לו חברים טובים, ואיתם היה מטייל כל יום אחרי העבודה.

יש לי הרבה קושיות

יום אחד באמצע הטיול עם החברים שלו, עצר את כולם, והתחיל לרקוד לשיר ולמחוא כפיים. אמרו לו החברים: "מה קרה לך, השתגעתי? למה אתה רוקד באמצע הטיול?". אמר להם: "אני לא השתגעתי, תנו לי לסיים את הריקוד שלי, ואח"כ אני אספר לכם".

לאחר שסיים אמר להם: "היו לי הרבה קושיות ודברים לא מובנים שלא הסתדרו לי, אבל כאן בטיול שעשינו היום, נכנס לי רעיון והבנתי ממנו תשובה לכל הקושיות שהיו לי. אני נמצא בכפר כאן כבר שלוש שנים עם הזקן הזה, ואני יודע מה המסלול שלו כל יום, הדרך שלו ידועה לי. מעולם לא ראיתי אותו במשך השנים שהייתי אצלו, שהוא עבר אפילו פעם אחת ליד הים, זו לא הדרך שלו, ועד היום לא הבנתי מה קרה שדוקא באותו יום עבר ליד הים וראה אותי ולקח אותי אליו לבית שלו. עוד קושיא היתה לי, שלוש פעמים היתה סכנה, פעם בסכנה של זאב שבא לטרוף, פעם בסכנה של מכונית שבאה לדרוס, ופעם שלישית עם בחורים ארחי פרחי שעלולים לגרום לדיוטא תחתונה. בכל פעם בא משהו והציל אותי, ואף פעם לא הבנתי מי אלה שאכפת להם ממני.

"עכשיו ירד לי האסימון. הבנתי שאבא שלי המלך, אפילו שהוא שלח אותי לכפר הזה, הוא לא זרק אותי כאן. כנראה שהוא ביקש מהזקן הזה, שכנראה יש לו אתו קשר, שביום פלוני יזרקו אותי מהספינה, ואחרי רבע שעה יבוא ויקח אותי. לאבא שלי יש הרבה סוכנים בכפר הזה, והוא משלם להם משכורת כדי שתמיד יעקבו אחרי, ויראו אם אני נמצא בבעיה ויעזרו לי. בגלל זה אני שמח ורוקד".

עומדים עלינו לכלותינו

התורה אומרת: "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי איתם (ויקרא כ"ו מ"ד). מה המיוחד בחג

קול ששון וקול שמחה

ברגשי שמחה וגיל

אנו מתכבדים לברך את ידיד הישיבה ומחשובי בוגריה, איש המעש והחסד, העומד במסירות נפש למען הישיבה יום וליילה שלא על מנת לקבל פרס, מתוך דאגה בנה ושאיפה מתמדת לקידומה, ביסוסה והצלחתה.

הרב שישון טרבלסי שליט"א

יו"ר המועצה הדתית בכפר סבא

לרגל נישואי בנו היקר

החתן ציון עב"ג הכלה המהוללה מב"ת

יהי רצון שיזכו לבנות בית נאמן בישראל,

בניין עדי עד על אדני תורה, יראת שמים, שלום ואהבה.

בברכה

רבני הישיבה
ואברכייה

הרב צמח מאוזן
ראש הישיבה

בענין היחס לספרי הראשונים שהתגלו במאה שנה האחרונות, ובענין "ספר האשכול" וחשדות 'המשכילים'

מה שהשבתי בקצרה על כמה שאלות, מיום טו"ב כסלו, ויום ד' טבת התשל"א **לידי"ן האברך ה"ר דניאל כהן יצ"ו** [נלב"ע ביום ד' במרחשון השתא, וראה עוד אודותיו בירחון אור תורה טבת תשפ"ו סימן ס"ו, יהי רצון שיהיו הדברים בגליון זה גם לעילוי נשמתו]. [מחנה עולים ב]מרסיליא [צרפת].

ג'.... אודות **חידושי הרשב"א** על מציעא, **וחידושי רבנו יונה** על כל המסכתות **ותשובות הרמב"ן** עצמו (שמדפיסים עכשיו מחדש). **בני** בימי קדם היו הרבנים המפורסמים אצלנו לאמתיים הם המעידים על אמיתות הכתב יד, והוכיח סופן על תחילתן שעברו ימים רבים ולא הוכזבו עדויותיהם, רק לפעמים [הוכזבו] ביחוס [שלחם, דהיינו] שכתב יד זה כתב עליו מי שהוא [המדפיס או המוציא לאור] למשל שהם חידושי הרשב"א, ונתברר שהם להרמב"ן (כמו חידושי הרשב"א לכתובות שהוא להרמב"ן, והרשב"א לסוכה שהוא להריטב"א, ועוד רבים) וכיוצא, אך לא שגוף הכת"י מזויף, כאשר קרה בירושלמי החדש לקדשים (וטירות) ועוד [שנתגלו שהם מזוייפים בוודאות].

ואיך שיהיה, הנה **חידושי הרשב"א למציעא**, יכולים להשוות עם שיטה מקובצת. **ותשובות הרמב"ן** עם בעל התרומות. **וחידושי רבנו יונה** [יכולים להשוות] עם איזה לשונות בודדים הנמצאים בראשונים, וימים ידברו, ומתן מתון, ולא להאמין בקל [שיש בהם זיופים]. ואם נמצאת סתירה ודאי אין להוציא הישן והמוחזק מפני חדש, כאשר ראיתי לאחד מגיה (בחידושי הרב המאירי ליומא) [בספר בית הבחירה להרב המאירי על ביצה] [טו. ד"ה מי שהיה, הערה 674] שרוצה להכזיב שיטת הראב"ד בהשגותיו על המאור לביצה, המוחזקות אצלנו, ולומר שחזר בו הראב"ד בספר פלוני אלמוני שהוציא מחדש איזה דוקטור או ארכיאלוג. [אמר הבן: עיין בשו"ת איש מצליח ח"א ח"א סימן ט"ו דף ע"ט ע"ב וע"ג].

ולאידך גיסא הם 'המשכילים' והמבקרים [חושדים בנו וברבנינו אשר לא ישוער. למשל **ספר האשכול** [עם פירוש "**נחל אשכול**"] שהוציא רב גדול [רבי צבי בנימין אוירבך] שיראתו קודמת לחכמתו, ושתייהן ניכרות מתוך מעשיו, וחשדו בו. ומי לנו גדול **מספר הזהר הקדוש**, ועכשיו [לצערנו] מוחלט ומפורסם בפי הבריות היפות ובבתי מדרסיה'ן, שאינו אלא מעשה ידי אחרון קרוב לזמן מרן, והכל לקרר הקדרה. ולא די זה אלא שפשטו ידיהם גם **בכתבי הקדש וגם בתורה עצמה** וקרעוה חלילה לגזרים, [כגון מה שאומרים] פרשה זו נכתבה בזמן פלוני (בימי בית שני) וקטע זה כתב חסיד פלוני, וכהנה דמיונות וחלומות, ואם **יאמר אדם מאתנו להתעסק עמהם ולהשיב על כזביהם, יכלה בהבל ימיו ואין קץ לדברי רוח, ובכל יום מתחדשים השערות ואומדנות אין סוף**. אבל כמו שאמרו רבותינו ז"ל שבקיה לרויא דמגרמיה נפיל [שבת לב], **הם בעצמם נלחמים ביניהם, ודור שעבר הרס כל מה שבנה דור שלפניו, ודור זה הפיץ כל אשר ייסד דור שעבר, וככה מדחי לדחי, ויכלו בהבל ימיהם ושנותיהם בבהלה, וצדיקים יירשו ארץ החיים וישכנו לעד עליה**. [אמר הבן המעתיק, עכשיו יצא לאור מחדש ספר נחל אשכול עם מאמר בסופו בשם ("ונצדק קדש") ["צדקת הצדיק"], להוכיח בראיות נכוחות שלא יצא מתחת ידי גאון וצדיק כהרב נחל אשכול דבר שאינו מתוקן ח"ו, וראה עוד בחוברת המעין תשרי התשל"ג, ומזה תראה עד כמה כיון אל האמת ברוח קדשו אבא מארי הגאון המחבר זצ"ל].

(מתוך תשובת מרן רבנו מייסד הישיבה זיע"א לתלמידו זצ"ל, כשבויעים קודם פטירתו, נדפסה בשו"ת איש מצליח כרך ג' או"ח סימן ט')

מרן רבנו הגדול מייסד הישיבה זצ"ל מספר כיצד נולד בנו בכורו מברכתו של הגאון הצדיק הדרשן רבי יעקב אבוקארה זצ"ל, ועל פטירתו הכואבת בטרם עת בעיצומו של יום הפורים, וגם: על לידת בנו הגדול מרן רבנו ראש הישיבה זצ"ל הכ"מ, תוך פחות מחודש ימים מפטירת הבן הבכור

... והענין כי בשנים הראשונות לנישואין לא ילדה אשתי לא אליכם, ונלאיתי ברופאים ורפואות לא אליכם. עד שבפעם אחת שאל אותי הרב יעקב אבוקארה זיע"א (שהאריך ימים קרוב למאה שנה, [נלב"ע ביום ב' טבת תש"א, ומנוחתו כבוד בהר הזיתים בירושלים], והיו כל דבריו כגחלי אש) לאמר: אם יש לי בנים? וענית: לא! וחזר ושאל: כיצד? ואמרתי לו שלא ילדה כלל. ואז **היו בידו תפלין, וקפץ ונשבע בתפלין שבידו שתתעבר אשתי ותלד בן זכר** (ולדאבוני לא אמר של קיימא). **וכן היה**. ואז היה בשנה הששית לנישואין, ולתקופת השנה בשנה השביעית [בליל מוצאי שבת תולדות, כ"ג במרחשון שנת תרצ"ז] **ילדה בן זכר [ונקרא שמו בישראל "צמח יהודה ברכה"]**. וכשגדל היה בן פלא ממש, שבהיותו בגיל חמש שנים והלאה כל היום לא ימוש הספר מידו ולומד מתחילתו ועד סופו וחוזר חלילה, והיה לומד מבראשית עד לעיני כל ישראל וגומרם בשנים ושלשה חדשים, **ובכל הלילות נזהר להתעורר מעצמו ולקרות תיקון חצות וחוזר לישן, וכן כמה דברים מפליאים שהיינו רואים בו ושותקים, אך בעוה"ר בימי המלחמה שעברה [מלחמת העולם השנייה עם הגרמנים הארורים שהגיעו לתנוס] חלה במחלת ההפתעה [בהלה, פחד פתאום] לא אליכם לקול הפצצות הגדולות המבהילות ומרעישות, והוצאתי עליו הוצאות מרובות והמשך איזה שנים, ולסוף בעוה"ר חלי"ש [חיים לישראל שבק] **ביום פורים התש"ה בכור ויחיד בגיל תשע שנים ל"א, כי במשך כל אותם השנים לא ילדה אשתי עוד הפעם**.**

אך **ברוך ה' אשר לא עזב ולא יעזוב** והכל במדה ובמשקל ובמשורה, שבאותה שנה נתעברה אשתי **וילדה ביום י"ג ניסן התש"ה טרם מלאת החדש ונתרפאה כל המשפחה, וילדה בן זכר של קיימא הוא בני מאיר יצ"ו הנ"ל**. ועוד נולדו לי שוב בן פורת יוסף שני בנים ושתי בנות הע"י

(חלק ממכתב ארוך שכתב לידידו הגאון המקובל רבי עובדיה הדאיה זצ"ל חבר בית הדין הגדול בירושלים, מיום י"ט אב התשי"ד)

ראה מעשה ונזכר חידוש

החוויות האישיות שהצמיחו למרן רבנו הגדול זצ"ל כנפי רוח לבאר על ידן פסוקים | עצה לגמגום ממשוה רבנו, הרמזים שנמצאו בעקבות הניתוחים, והפסוק שמצא את ביאורו רק ממעוף הציפור

נפילתו בשנת תשל"ד, נזכר ברפואה שנזכרה בגמ' בשבת (דף ק"ט ע"ב): "חמין במוצאי שבת - מלוגמא", ופירש רש"י חמין לשנות ולרחוץ. כלומר: אם אתה מתרחץ במים חמים במוצאי שבת, זו רפואה ("מלוגמא" פירושו רפואה). נטל איפוא סמרטוט, הרטיבו במים חמים, ושפשף בו את רגליו. למרבה הפלא, חש מיד הקלה ניכרת, ומאז החל להתרפא, עד כדי כך שכבר למחרת כמעט לא חש בכאבים העזים שליוו את הפיזיותרפיה. וכדרכו, מצא רמז לכך קולע בפסוק הנ"ל: "הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם", מחבש ראשי תיבות: חמין במוצאי שבת מלוגמא.

בשבועיים הראשונים לאחר הנפילה, קיבל מזון רק דרך הוריד, כדי לנקז ולייבש את הדם שהצטבר בחלל הגוף עקב השברים. והנה בקורא תהלים (באותו זמן היה קורא בכל יום חצי מספר תהלים), מצא רמז לזה בפרק ל"ג פסוק י"ט: "להציל ממות נפשם ולחיותם", ובמה? "ברעב" - על ידי רעב.

בעקבות הזריקות הרבות שקיבל, סבל מפצעי לחץ קשים. ומצא לזה רמז בתהלים "אמת קנה" (לח, ג) בפסוק "כי חציך נחתו בי וגו' הבאישו נמקו חברותי וגו' כי כסלי מלאו נקלה ואין מתום בבשרי" וגו'.

כשעבר ניתוח להשתלת עור, הסבירו לו הרופאים שלצורך ההשתלה יש ליטול עור ממקום אחר בגוף. מיד קרא על זה את הפסוק "עור בעד עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו" (איוב ב' ד').

והיה חידוש שכדי לחדשו היה צריך לעלות 10 קילומטרים מעל פני הקרקע. בנביא יואל (ב' ב') נאמר: "יום חושך ואפילה יום ענן וערפל כשחר פרוש על ההרים". מרן התקשה תמיד: מדוע אור השחר פרוש רק על ההרים? עד שבאחת מטיסותיו לחו"ל, המטוס המריא בעמוד השחר, וכשהצץ בחלון, נגלה לעיניו מחזה מרהיב: אור השחר כבר האיר את ראשי ההרים הגבוהים, בעוד שהעמקים שלמטה נתונים עדיין בחושך מוחלט. מחזה זה המחיש לו בעין חיה את דברי הנביא - שהאור מקדים ומתגלה במקומות הגבוהים, שכן האופק שבהרים רחב ופתוח יותר.

'כשחר פרוש על ההרים'

פעמים שאתה מוצא בחיבורו של אדם עקבות ברורים לאישיותו ולמאורעות שעברו עליו בימי חייו. גם המעיין בספריו של מרן רבנו זצ"ל, מגלה לא מעט חידושים שנצרכו במוחו מתוך חויות אישיות, ולעתים היו אלו חוויות כואבות ומטלטלות, בבחינת "תורה שלמדתי באף".

בחומש "בית נאמן" (פרשת שמות) אנו מוצאים התייחסות חריגה לגמגומו של משה רבנו, וכמה מהרעיונות שהעלה שם ניכר שנכתבו מתוך חויותו האישיות, שכידוע סבל בצעירותו מגמגום כרוני. כך, על הפסוק "מי שם פה לאדם" וגו' (שמות ד, יא) מביא מרן עצה לגמגום: ללמוד שירה ופיוט, שכן בעת שירה סר הגמגום (וכן העיד על עצמו ביומנו "לב נאמן", שכאשר היה קורא בתורה, לא היה מגמגם). ועל פי זה הוא מטעים שלכן בא פסוק זה בטעמים בעלי ניגון ארוך: אזלא גריש ורביע וזרקא וסגולתא וכו', בתור **עצה למשה רבנו ע"ה להתגבר על כבדות לשונו...**

חידוש נוסף בענין הגמגום, מצאנו על הפסוק "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח" (שמות ו, ט), שהכוונה מקוצר רוחו של משה רבנו ע"ה, **כי מי שהוא כבד לשון ח"ו - תקצר רוחו בדבריו**. ובזה יישב נפלא קושיית המפרשים על מה שנאמר בסמוך (פסוק י"ב) "הן בני ישראל לא שמעו וגו' ואני ערל שפתים", דהרי ק"ו פריכא הוא, דמה לבני ישראל שכן סבלו מקוצר רוח ומעבודה קשה, תאמר בפרעה. ולפי האמור דקוצר רוח היינו ערל שפתים, ניחא.

לאחר שרעייתו ע"ה עברה ניתוח לב פתוח, חשה במשך שנה כאבים בלב. והסביר להם הפרופ' המנתח הלל הלקין שאת העצבים והורידים הרופאים אינם יכולים לתפור, והם מתאחים במשך הזמן לבד בידי שמים. ואכן, אחרי שנה הסתדר הכל, בחסדי ה' אז עלה בלבו של רבנו ביאור יפה בפסוק: "הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם" (תהלים קמ"ז ג') - הקב"ה מסייע ביד הרופא לשבורי לב - המנתח השובר את הלב, אך מי הוא **המחבש את העצבים של החולה** ("לעצבותם") - רק בורא עולם. רבנו אמר ביאור זה לד"ר הלל הלקין, והוסיף לו נופך ברמז לשמו: הרופא לשבורי לב ר"ת "הלל".

על פסוק זה התחדש לרבנו חידוש נוסף שנים רבות קודם לכן. לאחר

המעשה אשר יעשו

פסקי מרן ראש הישיבה זצ"ל

ערך: הרה"ג ר' יצחק מאזוז

הלכות פורים

- ה. אבל תוך י"ב חודש על אמו, יכול להתארח אצל חברו בסעודת פורים, כי סעודת פורים היא סעודת מצוה (עיין ברכ"י יו"ד ס' שצ"א סוף סק"ב). ואם יוכל להזמין את חברו לביתו, עדיף יותר. וכל זה בתנאי שלא תהיה שם תזמורת.
- ו. לא כדאי להתחפש לדמויות חיות טמאות.
- ז. אסור לגלח הזקן ביום פורים על ידי ישראל. ועיין בבן איש חי ובכף החיים (סי' תרצ"ו אות י"א).
- ח. מותר להכין קריאת המגילה בלילה.
- ט. עדיף שהקורא את המגלה לציבור יהיה אדם נשוי. אלא אם כן הבחור קורא בטעמים בהלכה ואילו הנשוי אינו יודע טעמים.
- י. אשה יכולה להוציא ידי חובה בקריאת המגלה קטן שהגיע לחינוך.
- יא. אין לחלק את קריאת המגילה בין כמה קוראים.
- יב. היודע לקרוא מגילה בדקדוק ובטעמים, עדיף שיקרא לאשתו, מאשר שתלך לקריאה מיוחדת לנשים ברוב עם.

- א. לכתחילה יש להקפיד במשלוח מנות שכל מנה תהיה בכלי נפרד, כדעת הבא"ח (ש"ר פרשת תצוה אות ט"ז).
- ב. אין לתת מתנות-לאביונים ומשלוח-מנות מכספי מעשר, כי דבר שבחובה אסור לתת מכספי מעשר. אולם אחר שקיים החיוב במשלוח מנות, אם מוסיף לשלוח עוד משלוחי מנות, והאנשים האלה שמקבלים משלוח מנות אינם מחזירים תמורתם והם אברכים או עניים צנועים - אפשר לחשב זאת ממעות מעשר.
- ג. סכום החיוב של מתנות לאביונים, לפי דברי הבן איש חי יש לתת לכל אביון דמי 200 גרם לחם, דהיינו בזמננו כשני שקלים לכל אחד. ועדיף לתת מתנה מכובדת בפורים דהיינו 5 שקלים או 10 שקלים לכל אביון. וכך יש לתת עבור כל אחד מבני הבית הגדולים. ומה שמוסיף על זה, יוכל לחשב מכספי מעשר.
- ד. כל מי שסמוך על שלחן הכולל או על עבודת אשתו, אפשר לתת לו מתנות לאביונים.

מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז זצ"ל

ידועה דעתו של רבנו שלא כדעת מרן הגר"ע יוסף זצ"ל, ובתשובות ארוכות ורחבות נימק את דעתו בטוב טעם ודעת, ואף נשא ונתן בזה עם מרן הגר"ע בארוכה. ואף על פי כן, למעשה נהג רבנו וכך נוהגים בישיבה על פי הוראתו - להוציא את השבת לפי זמן רבנו תם. וכל כך למה? נימק זאת רבנו בפשטות: **"הואיל ונפק מפומיה דמר"**. וכאשר הזכירו לרבנו כי אביו מרן האיש מצליח זצ"ל, כתב שאפילו יבוא נביא ויאמר לנו לנהוג כרבנו תם - לא נשמע לו, שהרי המציאות מוכיחה אחרת, השיב רבנו בחיור: **"נכון, אבל כבר בא חכם - מרן הרב עובדיה ואמר לנהוג כך, וקיימא לן חכם עדיף מנביא!..."**

מזגן בבני ברק

פעם נשאל מרן אם בעיר בני ברק קניית מזגן נחשבת למותרות, והשיב בדרך צחות: **"אל יחסר המזגן (המיזוג)" בגימטריא "בני ברק"**.

המפורסם לגאון

פעם כתב בהסכמה לאחד חכם בעיניו את התואר **"הגאון המפורסם"**. וכשנשאל לאחר מכן על שום מה תיאר את המופלג **"הגאון המפורסם"**? ענה: **"כוונתי היתה 'המפורסם לגאון', שמפורסם בציבור כגאון, אך באמת אין תוכו כבור..."**. ופעם אחרת אמר שפעמים הוא כותב את התואר **"הרה"ג"**, וכוונתו **"הרב הגאוןות..."**

רכב שבת...

את חששו מריבוי ההיתרים שפשטו בדורנו בהלכות שבת, המחיש באירוניה חדה ונוקבת: **"עוד יבואו ימים שבהם נחזה במחזה תלוש מהמציאות: מצד אחד של הכביש יסע רכב בשבת כדרכו, ואנשים יזרקו עליו אבנים במחאה על חילול השבת; ומחצד השני של הכביש, יסע רכב אחר המצויד בכל ה'היתרים', ובתוכו ישב אדם הנחשב לצדיק וחסיד, והקהל עוד ילווה אותו בשירת: 'שאו שערים ראשיכם'..."**

הלצה: **נסעה** ונלכה בגימטריא קפה. ובפרט אם שתה הנהג ערק או משקה משכר, שעליו לשתות שתי כוסות קפה לפני הנהיגה לבטל כח הערק, כי **ערק** עולה בגימטריא 370 כמנין פעמיים קפה (185). ואם שתה יין חזק די בכוס אחת, כי **יין חזק** בגימטריא קפה...

והיא שעמדה

פעם נשאל רבנו למה אין אומרים הלל בפורים? וענה בהלצה: לפי שכתוב בהלל: **"אם הבנים שמחה"**, ואיזו שמחה יש בפורים לאם הבנים עקרת הבית שעליה לעמוד להחליף מנות ולקבל מנות מן הבוקר עד הערב...

רפורמים - רבני פורים

על ליצנותם של הרפורמים היה לועג באומרו: **"רפורמי" אותיות "ר' פורים"**, שכל ידיעתם בתורה דומה לרבני פורים. וכדי בזיון וקצף.

מנין של שני אנשים

באחד הימים אירע שבבית הכנסת של רבנו ענו רק שני אנשים **"אמן"** בקול. הדבר כאב לרבנו מאוד, והוא בחר להוכיח את הציבור בדרך מקורית ואמר: **"כמה חבל מאד שאברהם אבינו לא ביקר כאן היום..."** הרי אברהם חדל מלהתפלל על סדום ועמורה כאשר נוכח שאין שם אפילו מנין צדיקים. אילו היה אברהם בא לכאן, היה רואה שיכול להיות **"מנין"** של שני אנשים בלבד...

"ימלוך" לילדים מנין?

רבנו היה מעודד את הילדים להשתתף ב**"ימלוך"**. ומרגלא בפומיה: **"ימלך"** (כתוב בכתבי חסר ללא אות ו') גימטריא **"הילדים"** (עם הכולל)...

חכם עדיף מנביא

בענין זמן צאת שבת לפי דעת רבנו תם,

מלכי מדי בתונס...

כטוב לבו של רבנו בסעודת פורים, שאל: היכן נרמזו במגילת אסתר שלש העוגיות המיוחדות שנהגו בעדת תונס לאכול בפורים? ויען ויאמר: בפסוק **"למלכי מדי ופרס"** - **"מדי"** ר"ת מקרוד דבלה יויו. ועוד אמר בדרך צחות טעם למה שאמרו בפסחים (דף נ"ג ע"א) אוכלים בענבים עד הפסח ובתמרים עד הפורים, כי בפורים צריכים תמרים לעשות מקרוד, ובפסח צריכים יין לארבע כוסות.

"על הנסים" ב"מעין שלש"

פורים אחד, כיבד רבנו את אחד מתלמידיו שבא לבקרו מעוגיות הפורים, ולאחר שבירך התלמיד **"על המחיה"**, פנה אליו רבנו בפנים רציניות ושאלו: **"האם הזכרת מעין המאורע?"**. התלמיד נדהם. מעולם לא שמע שיש להזכיר את פורים בברכת מעין שלש. מיד חיך מרן והרגיעו: **"אמרת לך זאת דרך צחות לחדודי, כדי שתדע שיש דעה כזו, והיא דעת רבי חיים אברהם מירנארה זצ"ל משאלוניקי בספרו 'יד נאמן' שיש להזכיר 'על הנסים' גם בברכת מעין שלש..."**

פור הוא הסוכר

על הצריכה המפורזת של מיני מתיקה מסוכרים בפורים, היה קורא את הפסוק: **"הפיל פור הוא הסוכר"** (ע"פ אסתר ג, ז), **"פור"** בגימטריא **"סוכר"**. ופעם הפטיר: **"סוכריה" בגימטריא "רעל..."**

מעורר ישנים

פעם אמר דרך צחות: אחשוורוש ציוה את המן: **"קח את הלבוש ואת הסוס"** (אסתר ו, י) **"ר"ת קאהוה (קפה)**, שאמר לו אחשוורוש אם אתה עייף באשמורת הבוקר תשתה קפה ותתעורר... ואם בקפה עסקינן, ידוע שלפני נסיעה בלילה מומלץ לנהג לשתות קפה שלא ירדם ויגרום לתאונות ב"מ. ורמז מרן בדרך

יש קונה עולמו בדקה אחת!

חדש בקו 'קול התורה': המסר היומי!

האזינו מדי בוקר בשעה 8:45 למסר

ממרן רבנו ראש הישיבה זצ"ל
ושיבלח"א ממורנו הגאון הגדול
ראש הישיבה הרב צמח מאזוז שליט"א

מצטרפים ומתעלים > 03-5050-500 בשלוחה 20

הגאון רבי אלעד עידאן שליט"א, משיג בשיבת "לבנימין אמר" ועורך העלון הנודע "בית נאמן", משתף בנגוהות אור משולחן עורך

המספר היכן הדברים. אמרתי לו שמסתמא לא יודעים, אך מרוב תאוותו לתורה אמר לי: "ומה נפסיד, אם נתקשר אולי יידע...". התקשרתי ולצערי כמצופה לא ידעו במה מדובר...

"בשנת תשס"א אמרתי למרן רבנו זצ"ל איזה חידוש נאה, ומרן הראה לי פנים שמחות ואמר לי לפרסם זאת בירחון 'אור תורה'. במאמר זה הזכרתי משהו ממרן ולכן העורך (הרה"ג רבי ישראל כהן נר"ו) שלח את מאמרי למרן קודם מהדפסה. והנה, יום אחד אני מקבל טלפון ועל הקו - מרן בכבודו ובעצמו. לא ידעתי את נפשי. אמר לי הרב: 'במאמר הזכרת את חידושי בנא"ר, מי זה?'. השבתי שזהו הגאון בן אריה. אמר לי: 'שיהיו בריאים האשכנזים, נו"ן סופית עושים אותה כנו"ן רגילה...'. בתשוקתו לדעת הכל (ושמאמר שעובר תחת ידו יהיה נקי משגיאות). הטריח עצמו להתקשר לנער צעיר במנין ובחכמה, אין זה כי אם אהבת תורה מופלגת."

• כבודו יוכל לספר משהו על כח זכרוננו המופלא?

"מפליא היה לראות איך דברים שלמד לפני עשרות שנים, עומדים לנגד עיניו כאילו קרא אותם לא מכבר. שבוע אחד התקשר אלי מרן רבנו זצ"ל להודיע שהעלון מוכן לאחר הגהה, והוסיף 'הזכרתי בשיעור את תשובת הריב"ש שביאר את דברי הרמב"ם בהלכות יסודי התורה, וראיתי שלא ציינתם מקור. כנראה לא מצאתם, אבל אני זוכר את התשובה - ראיתי אותה בחו"ל לפני 40 שנה, והיא תשובה קטנה בת שנים-שלוש שורות'. הערתי בהתפעלות: 'הרב אמר בשיעור שראה את התשובה לפני כמה שנים - לא לפני 40 שנה...'. ואכן לבסוף נמצאה התשובה בסי' תכ"ט."

"לפני כשני עשורים כשיצא ספרו של הרב זצ"ל - ספר 'לא תשיך' על פרק איזהו נשך, ארגנו האברכים בישיבה מסיבה, ואמה"ג ראש הכולל שליט"א שלחני להביא גם את הגאון הגדול רבי שלמה בן שמעון זצ"ל. כשהגענו לישיבה ובאנו להיכנס למעלית, בדיוק הגיע מרן רבנו זצ"ל, וראה לתדהמתו את הגרש"ש ושאלו: מה כבודו עושה כאן? השיבו: באנו למסיבה של כבודו. התפלא מרן ואמר: 'מה הם הזמינו אותך? שיהיו בריאים התלמידים... וכשבאנו להיכנס בדלת בית המדרש פנה מרן רבנו זצ"ל לגרש"ש וכיבדו להיכנס ראשון, והגרש"ש סירב ואמר למרן: אדרבא, כבודו ייכנס ראשון וכך 'התווכחו' ביניהם, עד שמרן אמר: בשנת תשנ"ו היה כנס באולם 'יד אליהו', וגם שם התווכחו מי יכנס ראשון, ולבסוף אני נכנסתי ראשון - עכשיו תור כבודו להיכנס ראשון...".

• היו הוראות מיוחדות שקיבלתם בענין עריכת העלון "בית נאמן"?

"הוראות מיוחדות היו רבות מאד, והיו כללי ברזל שחובה להיצמד אליהם. אפילו על המספרים הפזורים בעלונים (המציניים להערות למטה) מרן הוא שהורה לעשותם עם צבע... אספר כי פעם דיברתי עם הרב זצ"ל בטלפון על העלון, והערתי איזה משהו באחת ההלכות. אמר לי הרב: 'תכתוב הערת העורך בזה"ל: 'אולם הרב עובדיה דעתו כך וכך''. ניסיתי להסביר שזה לא יראה טוב שהרב אומר משהו ואני כביכול משיג על הרב, ואף הוספתי שכבר העירו לי על הערות העורך: איך אני מעז להעיר על גדול הדור?... נרתע הרב: 'אינני גדול הדור'. אחר רגע הוסיף בחיוך: 'ואם נראה להם שאני גדול הדור - תאמר להם שגדול הדור מצוה אותך להעיר על דבריו...'. "

• מרן זצ"ל הביע קורת רוח על העריכה?

"בחסדי ה' זכינו למצוא חן בעיני מוה"ר זצ"ל, והיטה אלינו ואל כל ישראל חסד והיה טורח כל שבוע בכוחות ובאין כחות בשבתו בביתו וכשהיה לא אליכם בבית החולים להגיה השיעור אחר שערךנוהו ולשלל להשמיט ולהוסיף כיד ה' הטובה עליו. עד שזכיתי שכמה חודשים סמוך לפטירתו אמר לי רבנו בטלפון: אני סומך עליכם, אתה רואה שכמעט אין לי תיקונים בעלי ההגהה, אין צורך יותר להביא לי את העלונים לביקורת. (אך לבקשתי נאות להמשיך לעבור על הדברים טרם הדפסתם). ודיבורים אלו נתנו לנו כח להמשיך אף אחר הסתלקותו לשמי רום להוציא את שיעוריו אחר עריכה מדוקדקת כפי שקבלנו ממרן רבנו זצ"ל. ויהי רצון שלעולם לא תצא תקלה תחת ידינו."

• איך נוצרה ההיכרות עם מרן זצ"ל?

"כבר מימי ילדותי זכיתי לקרבה מיוחדת. הרב היה מבקר בבית הוריי לרגל שמחות וכיו"ב, ויום יום במשך שנים

רבי אלעד עידאן עם מרן

היינו מדברים עמו בטלפון, וכל דבר מתייעצים אתו. זכיתי גם לנסוע עמו לעצרות ואירועים, וכל הדרך הייתי יונק ממנו רבות, והיה עונה בסבלנות אין קץ לכל שאלותי. פעם נסעתי אתו במוצ"ש לדרשה בלויין של מרן הגר"ע יוסף זצ"ל. בהלוך הרב אמר לי: אני מכין כעת את הדרשה, נדבר בלימוד בחזור. כעבור 5 דקות נסיעה, הרב אומר לי סיימתי להכין את הדרשה, אתה יכול לדבר אתי... זכרתי שהיתה לי שאלה בדיבור של רשב"א ארוך ועמוק (בבבא קמא כמדומני). הרב אמר לי להביא את הספר, והעביר את אצבעו מלמעלה עד למטה תוך כ-5 שניות, ואמר לי מה שאלתך, והשיב תשובה על המקום."

• זכיתם גם להדרכה בכתביה?

"הרב זצ"ל עודדני מאד לרשום חידושים ותשובות. ואף הגיה לי את תשובותי, זכורני בבחורתי פעם הייתי בישיבה על יד משרדו והיו שם פוליטיקאים שיצאו ונכנסו (לצורך איזה ענין שהיה אז), ואז גמרתי לערוך תשובה (כמדומני בענין ריקיה בבית הכנסת בזמן הזה) ונכנסתי לרב ואמרתי לו שבין כל האנשים האלה מסתמא הרב ישמח יותר בתשובה זו. הוא חייך בתגובה, וכאילו הזמן עצר מלכת ולא מחכים לו התחיל לפרגן לי, ואחר כך עבר על הדפים, וכתב לי איזה הערות מעניינות בכללי הכתיבה שעד היום אני נעזר בהם."

"היתה לי פעם שאלה על הגמרא בברכות (דף י"ט ע"ב) ובאותו יום הייתי צריך למסור על זה שיעור. הייתי עם הרב יחד באיזה מקום וכשיצא היה ממנה, אמר לי מחר נדבר על זה, אמרתי לו אבל השיעור היום... אמר לי אם כך תתקשר אלי לפני השיעור. ואז דברתי עם הרב בטלפון חצי שעה על זה, ואמר לי הרב: אל תשכח לכתוב הכל. כעבור כמה ימים הייתי באירוע והרב היה שם, הרב קרה לי ושאל אם כתבתי הכל, אמרתי לו ודאי. אמר לי הרב: גם אני כתבתי הכל, פחדתי שלא תכתוב וזה יאבד מן העולם."

• כמי שזכה רבות בשנים ליצוק מים על ידי מרן רבנו זצ"ל - מה התכונה שבלטה באישיותו?

"כאותו דג, שעל אף שהוא מצוי תמיד בתוך מים רבים - צמא הוא לכל טיפת מי גשמים הנופלת מן השמים; כך רבנו, למרות שכל כולו היה שקוע בים התורה, עדיין היה צמא לכל פיסת תורה - בצימאון עצום ובתשוקה נוראה שמעולם לא ידעה שבעה."

"באחד השיעורים שיבח מרן רבנו זצ"ל את הגאון רבי דוד צבי הופמן זצ"ל מחבר שו"ת 'מלמד להועיל'. אחרי השיעור התקשר אלי נכדו (או נינו) של הרב הופמן, וסיפר לי מעשה נפלא (המובא בספר 'שרי המאה'): פעם היה ויכוח בין חכמי עירו של זקנו ע"ה על איזו מלה תמוהה בפירוש רבי עובדיה מברטנורא - זה פירש כך וזה פירש כך זה בא בפלפול זה בא בחריפותו, עד שנכנס הגאון הרב הופמן והעיר בפשטות שיש טעות דפוס קטנה בדברי הברטנורא והכל יבוא על מקומו בשלום. אך לא שמעו לדברו ולא הבו לעצתו ויחמדו בפלפולם ויחפצו בחריפותם וימאסו ביושר עיונו וביושר הגהתו. ואף הוא השיב כנגדם שאחר ימי חלדם והסתלקותם לבית עולמם - לא יצא לקבל פניהם רבנו עובדיה ברטנורא ולא יורש העצר, אלא הבחור הזעזער, הוא המדפיס, ויצץ ציץ ויפרח מקלו שכן קיימו את דברו אשר בטעות סופר יסודו... אותו נכד ביקש שאספר זאת למרן זצ"ל ובודאי ישמח בזה. וכשספרתי לרב, תיכף ומיד שאלני בסקרנות: 'היכן דברי הברטנורא המדוברים?', שכן רצה לעיין בהם מתשוקתו לדעת ולעיין בכל מלה של תורה, אך לא היה בידי תשובה. הרב לא ויתר ובקשני שאשאל את

מעשה במחשבה

לא תשכח

שחרר האיש לחפשי והתייצב בזעם עצור לפני רבי ישועה.

"מה פשעי ומה חטאתי?! מדוע קפח הרב את פרנסתי וגרם לי הפסדים עצומים?! על מה ולמה השבית לי את שמחת פורים" ילל בבכי.

ורבי ישועה השיב בתמימות מניה וביה: "מה לך לשמח ולהשתכר על נס מרדכי ואסתר שעברו עליו יותר מאלפים ומאתים שנה - לשמחה מה זה עושה? לא הגיע הזמן שנוחל מפרך?!"

האיש נזכר מיד בתשובתו לרבי ישועה בתשעה באב והשפיל ראשו בכניעה. הבין את טעותו והמסר החד פלח את לבו כחץ שנון.

כשראה רבי ישועה שהמסר חלחל, הפשיר את המתח בדרך צחות: "על כף אנו אומרים בתשעה באב: 'אם אשכחך ירושלים - תשכח מימי'. כלומר: אם נשכח את חרבן ירושלים בטענה שפבר עברו עליו כמה דורות, אדרבא, תשכח מימי, הוא נס פורים של מרדכי איש ימיני, שעברה עליו תקופה ארפה יותר".

היתה זו תוכחת המוסר הטובה ביותר בעבור היהודי, ומאז לא ההין להפך את צום תשעה באב.

(מתוך הספר החדש "עטרת ישועה" תולדותיו של הגאון רבי ישועה בסיס זצ"ל, ע"פ מרן ראש הישיבה זצ"ל בספרו "מגדולי ישראל" ח"א ששמע סיפור זה מאביו זצ"ל בילדותו בגיל שמונה (בשנת התשי"ג) בליל תשעה באב, בצאתם מבית הכנסת בכפר "אלמורה" הסמוך לתנוס).

שני היהודים שהתייצבו לפני גאון עוזנו רבי ישועה בסיס זצ"ל במהלך יום תשעה באב, היו מזעזעים עד עמקי נפשם: "במו עינינו ראינו את פלוני אוכל בעצומו של הצום..."

מיד שלח רבי ישועה להביא לפניו את פורץ הגדר.

"האם נכונה השמועה?" חקרו רבי ישועה.

האיש הנהן בראשו, ובמצח נחושה הרהיב עז ואמר בניהמה לגלגנית: "רבי, מה לנו לקונן על חרבן בית המקדש שפבר עברו עליו כאלף ושמונה מאות שנה - אבלות ישנה זו מה טיבה? לא הגיע הזמן שנוחל מפרך?!"

שמע רבי ישועה את דברי הבלע והחריש. הבין כי מדבר בכסיל שהסברים המקבילים לא יועילו לו, ויש לענות לו באולתו בדרך שגם מוחו הערל יקלט. במוחו פבר הבשילה תכנית גאונית כיצד לעשות זאת בזמן הנכון... גם אם יהיה זה בעוד שמונה חדשים...

חדש אדר אצל מידענו, היה חדש שבו היה עושה את כל פרנסתו. בכל שנה ושנה, בהגיע ערב חג הפורים, היה מכין מרקחות ומגדנות בצורות שונות ומשנות של המן, זרש ואחשורוש. אחיו היהודים, שהיו רוכשים את תוצרתו בכסף מלא, היו מעשירים את כיסיו למשך תקופה ממשכת.

לתקופה זו המתין רבי ישועה בסבלנות. ובהגיע ערב חג הפורים, שלח את שליחיו לכלא את היהודי בבית הסהר של הקהלה, למרות תחנוניו וזעקותיו. רק במוצאי יום הפורים

גנזי המלכות

היעודים מגנזי העבר

כותב חידוש באמצע קריאת המגילה בשעה שהקהל אומר את הפסוקים שחוזרים עליהם

עם גלימתו של מרן האיש מצליח ביום פורים

עם ילד שהתחפש בדמותו

תורתו מאירת עינינו

סקירה ועיון באחד מספרי מרן ראש הישיבה זצ"ל

והפסס:

"סנסן ליאיר"

נפלא הגדוש בקיאות אדירה בכל מכמני התורה. לכל מטבע לשון שבפיוט מצא מקור נאמן, וכל זאת - יש לציין - ללא כל ספרי עזר כמו קונקורדנציה וכדומה!

לימים, נדפס הפירוש בספרו הנפלא "סנסן ליאיר" בתוספת נופך, ובהקדמתו סיפר על הדרך שבה התחבר הפירוש, כשהוא מפטיר: "אכן שפעת זו הפכה לשפע של ברכה".

לימים, כאשר חיבר מרן רבנו עובדיה יוסף זצ"ל פירוש משלו על פיוט "מי כמוך" (נדפס בסוף ספר "חזון עובדיה" על פורים) נעזר רבות בפירושו של רבנו, כפי שהוא מציין בהקדמה: "ואפריון נמטייה לידיד נפשי הרב הגדול הנאמן" שליט"א ראש ישיבת "כסא רחמים" בבני ברק ת"ו, שנעזרתי בספרו "סנסן ליאיר" בכמה מקומות. יהי רצון שיזכה להמשיך ולהגדיל תורה ולהאדירה ברבות הטובה, לאורך ימים ושנות חיים ושובע שמחות וכל טוב. אמן". **מי שבקי בספריו של מרן הגר"ע יוסף, יודע שזו הפעם היחידה בה התבטא מרן בהקדמותיו שנעזר בספר כלשהו!**

צפונות הדיבור

נסתפק במסגרת זו בפרפרת אחת מתוך פירושו הנפלא על מגלת אסתר:

בפניית אסתר למלך אחשורוש נאמר: "ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי. אם מצאתי חן בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן" וגו' (מגלת אסתר ה, ז-ח). ותמוה מדוע כדי להזמין למשתה היתה צריכה להרבות בתחנוני לשון כל כך? אלא מבאר רבנו שאסתר היתה מהססת ושתה עצות בנפשה אם לגלות כבר כעת את בקשתה העיקרית או שעדיין לא בשל הדבר, ובינתיים משכה את הזמן בדיבורים עד שהחליטה לדחות בקשתה למחר. וכך צריך לקרוא: ותען אסתר ותאמר: שאלתי ובקשתי (סוף פסוק - המורה על הפסקה קלה) אם מצאתי חן בעיני המלך... ואם על המלך טוב... לתת את שאלתי... ולעשות את בקשתי... (לפתע צץ במוחה הרעיון לדחות הענין למחר, ולכן: יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם (כאן המלך מסתכל בה בתמיה, כאומר "ההר הוליד עכבר?"). והיא מבינה לרוחו ומסיימת) ומחר אעשה כדבר המלך (כלומר מחר אגלה את בקשתי העיקרית). והוא כמו שכתב הראב"ע שם שאיחרה אסתר לדבר ביום הראשון במשתה היין, בעבור שלא ראתה שום אות שחידש ה' בעבור תענית ישראל, וכאשר ראתה ביום השני דבר גדולת מרדכי חזק לבה. ע"ש.

כיצא בזה בהמשך המגילה (ו, ז): "ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו", שניכר מהלשון שהמן הופתע משאלת המלך, ולכן מחשב ומתמהמה לענות: "איש (זקף גדול) אשר המלך חפץ ביקרו (סוף פסוק)", וממשיך "יביאו לבוש מלכות וגו' וסוס וגו'. וכשראה שהמלך שמח בזה הוסיף גם הכתר, ושוב ראה פניו זועפים ואמר 'ונתון הלבוש והסוס', ולא זכר הכתר.

ספרו זה של רבנו חיבה יתירה נודעת לו באשר הוא ספרו הראשון שיצא לאור ועמו נפתח מעט הסכר... הורתו ולידתו של הספר באה לגמרי במקרה. בשנת התשנ"ז, גיסו של רבנו - הגאון רבי יצחק ברדא שליט"א ביקר בביתו, ורבנו הראה לו ארון ברזל שלם מלא במאות מחברותיו, והפטיר בעגמה "התחינה העצמות האלה!...".

שלף רבי יצחק את אחת המחברות, והנה מצא שהיא עוסקת בחידושי מגילה וענייני פורים. היה זה שלושה חודשים לפני פורים, ורבי יצחק ביקש ממנו: "תן לי את המחברת הזו ואוציא ממנה ספר על פורים".

כך, האיר זרח הציץ ופרח "סנסן ליאיר" פרי ביכוריו.

בהקדמת הספר השיח את צערו: "ומה עשיתי אני לביתי? כי מששתי את כל כלי מה מצאתי? צו לצו קו לקו זעיר שם זעיר שם. והרוב הגדול של כתבי-היד שלי כורע רובץ תחת משאו, משאוי שאינני יכול לעמוד בו עד שירחמו מן השמים".

ספר זה מקיף את כל ענייני חג הפורים בהלכה ובאגדה: תשובות עמוקות לצד חידות מרתקות, חידושי וביאורי מגילת אסתר לצד חידושי ארבע פרשיות, חידושי מסכת מגילה יחד עם חידושי הרמב"ם ושלחן ערוך, ביאור נרחב לפיוט "מי כמוך", מערכות ודרשות ועוד ועוד. לא תשבע עין.

זכורני שבפורים התשס"ד באתי למסור למרן רבנו משלוח מנות, והיו על שולחנו שני עותקים מספרו "סנסן ליאיר", ואחד הנוכחים שאלו "תתני למה לך?", ופתח והראה לו שאחד הספרים כבר התמלא בהגהות על כל גדותיו... ואכן ממהדורא למהדורא הספר הכפיל ושילש את עצמו, עד שכעת אנו זוכים למהדורא חמישית הכוללת כל המילואים שנוספו לרבנו במשך השנים, וכן חידושים רבים שנתגלו מאז שיצאה המהדורא האחרונה (מלבד חידושי מסכת מגילה שנתגלו מאז, שעתידים לראות אור בעז"ה בארים נסי על מסכת מגילה יחד עם חידושי מסכת מגילה הנדפסים כאן), וכן תשובות למכתבים שקיבל רבנו בענייני הספר.

השפעת שהשפיעה שפע

בן שבע עשרה שנה והוא נער, חלה רבנו בשפעת. בעודו שוכב במטתו, חיפש לו אביו לימוד קל לעסוק בו, והציע לו לחבר פירוש על הפיוט הנודע "מי כמוך" לפורים שחיברו רבי יהודה הלוי זצ"ל. חיבור פירוש לשיר ארוך זה דורש בקיאות רחבה במקרא ובתלמוד כדי לעמוד על מאות המקורות שמהם נשזרו מילותיו.

ואכן, מתוך מטת חוליו כד ניים ושכיב חיבר תוך ארבעה ימים פירוש

עברית

צרפתית

אנגלית

בית הוראה "כסא רחמים"

מענה טלפוני בכל נושא הלכתי

03-50-50-550

24 שעות
ריממה

על משמר הכשרות > סיור הפיקוח של מורנו ראש הישיבה במאפיית המצות בשדרות

לקראת חג הפסח, הגיע מורנו ראש הישיבה, מרן הגאון הגדול הרב צמח מאזוז שליט"א, לסיור פיקוח מקיף במאפיית המצות המהודרת 'כסא רחמים' בעיר שדרות, העומדת תחת נשיאותו והשגחתו.

במהלך הביקור, עקב ראש הישיבה בדקדוק אחר שלבי האפייה השונים, ובחן מקרוב את יישום החומרות וההידורים המיוחדים הנהוגים במקום. את הסיור חתם הרב בברכת קודש לצוות העובדים העמלים על מלאכת השמיים.

כוחם של צדיקים > שליחי הישיבה קרעו שערי שמיים עבור מחזיקי התורה תחת גשמי זעף

בעיצומו של ערב ראש חודש שבט, עת רצון ידועה ומסוגלת לפתיחת שערי שמיים, יצאה משלחת קודש מיוחדת, המונה מניין תלמידי חכמים מובחרים מאברכי ישיבתנו הקדושה, למסע תפילה והשתטחות על ציוני המאורות הגדולים, להעתיק בעד תומכי הישיבה.

מסע כיסופים זה נערך כקיום הבטחת הישיבה במעמד ההילולא השנתית (תכב"ץ), לפיה כל הרוכשים את חבילת היקרה של 'ארבעת הכרטיסים' יזכו לזכירת שמם לטובה ולברכה בסוד שיח על ציוניהם של עשרים ושניים צדיקים ושרפי מעלה.

במסירות נפש של ממש, חרף הגשמים העזים ומזג האוויר הסוער שפקד את האזור באותו יום, עמדו שלוחי הדרבנן כחומה בצורה והעתיקו בתפילה נרגשת. הם הזכירו בפרטות את כל שמות התורמים הנכבדים, לפעול עבורם לישועה ורחמים, שפע ברכה והצלחה מרובה בכל מעשי ידיהם, בזכות התורה ולומדיה ובזכותם של שוכני עפר.

"סעודת יתרו" בישיבתנו הקדושה "כסא רחמים"

ברוח של התעלות תורנית ושמחה של מצווה, צוינה בישיבתנו הקדושה "כסא רחמים" מסורת "סעודת יתרו", כמיטב מנהגם הקדום של קהילות הקודש בתוניס ובאלג'יר. המעמד שהפך זה מכבר לסמל של חיבור בין מסורת העבר להוד התורה של ההווה, שילב בתוכו סעודת מצווה חגיגית לצד הפגנת שליטה תורנית מרהיבה של עמלי התורה הצעירים.

מנהג זה, אשר יסודותיו בהררי קודש בגולה, הכה שורשים עמוקים וניטע באדמת ארץ הקודש בכוחו ובהנהגתו של מרן רבנו הגדול ראש הישיבה זצוק"ל, אשר החזיר עטרה ליושנה והנחילו לבני הישיבה ולכלל העדה.

"אשרי מי שעמלו בתורה" - מעמד הישיבה הקטנה

בישיבה הקטנה נפתח המעמד בדברי פתיחה מפי המנחה, הרב ששון טרבלסי, אשר שרטט קווים וזכורות מעברו כבחור בישיבה על המנהג. כמו כן עמד בדבריו, על גולת הכותרת של הערב: חלוקה של למעלה מ-100 תעודות הערכה לבחורים אשר עמלו, יגעו וחזרו על מסכתות הש"ס לא פחות מעשרת מונים, טרם ניגשו לכור המבחן.

השנה הוזמן להיות אורח הכבוד, הגאון הרב דוד תופיק שליט"א, משיגי ישיבת 'תפארת משה'. הרב לא הסתיר את התפעלותו למראה כמות התעודות המעידות על עמל תורה כביר, באמרו: "זהו המחזה המרגש ביותר הקיים". מיד לאחר מכן, התקיים מבחן פומבי מרתק בגמרא. שלושה נציגים נבחרים מכל שיעור, עמדו בכבוד מול שאלותיו של הרב תופיק, והפגינו בקיאות מדהימה בשקלא וטריא ובמקורות הסוגיות, לשמחת לבם של הרבנים והקהל.

רגעי שיא של קדושה אפפו את האולם עת הופיע בהדרו מורנו ראש הישיבה, מרן הגאון הגדול הרב צמח מאזוז שליט"א, כשהוא מלווה בשר התפוצות, מר עמיחי שיקלי. קול שירת "ימים על ימי מלך" הרעיד את אמות הסיפים בקבלת פנים נרגשת לכבודה של תורה.

הגאון הרב אופיר טג'י שליט"א, מרבני העיר ראשון לציון, עמד בדבריו על השפעתו הרוחנית הכבירה של ראש הישיבה, באמרו כי שמיעת שיחותיו של מורנו הרב צמח מבטלת את כוח הבחירה לרע, ומעוררת ליראת שמים טהורה. שר התפוצות, עמיחי שיקלי, הביע את התרשמותו העמוקה מעוצמת הידע והשליטה של הבחורים במקורות הש"ס בעל-פה, ושיבח את ההשקעה העצומה הניכרת ברמת הלימוד.

במשא הקודש המרכזי, חיזק מורנו ראש הישיבה הגר"צ מאזוז שליט"א את התלמידים, תוך שיתוף בסיפור מעורר על קידוש השם שנרגם בעבר על ידי בני הישיבה. בסיום דבריו, בירך בחום את הנבחנים, את הוריהם, ועודדם להמשיך ולעלות במעלות התורה והיראה, וחתם בחלוקת התעודות. את המעמד בישיבה הקטנה חתם הרב נאמן מאדאר, מצוות הבוחנים, בדברי שבח על זכירת הלימוד, וריקודי שמחה לכבודה של תורה סחפו את הקהל.

"עומקה של הלכה" - מעמד הישיבה הגדולה

בישיבה הגדולה פתח את המעמד המשגיח, הגאון הרב מיכאל סגרון שליט"א, בדברי תורה מענייני הפרשה ומהות המנהג.

מרכז הכובד היה המבחן הפומבי המקיף בהלכות שבת, בסוגיות הסבוכות של "אמירה לנכרי". המבחן הקיף את דברי הטור, הבית יוסף, השולחן ערוך, ועד למשנה ברורה, ביאור הלכה והערות 'איש מצליח'. מורנו הגאון הרב מצליח חי מאזוז שליט"א בירך את המעמד, והדגיש את המורכבות של הלכות אלו, הדורשות הבחנה דקה ובהירות מוחלטת.

את המבחן הפומבי ניהל ביד רמה הגאון הרב יעקב סיני שליט"א. ששת הבחורים שעלו לגמר הפגינו ידע עצום, עד כי נוצר קושי להכריע ביניהם, והוחלט כי כולם יזכו במקומות הראשונים בצוותא. בסיום המעמד המרומם, נשא הרב סיני דברים נרגשים בשבח הישיבה, ההולכת לאורו של מרן ראש הישיבה זצוק"ל: "אשרי שזה גידל! המקום הקדוש הזה הוא פינת אור הממשיכה את דרכו של מרן זצ"ל... עמל התורה שראינו כאן הוא אות ומופת לכל העולם כולו".

אשרי העם שככה לו, שאלו בניו ועמלי תורתו.

בסוד שיח שרפי קודש > מעמד תיקון השובבי"ם האדיר והתרוממות הרוח בישיבתנו הקדושה

היכל הישיבה המעטירה אפוף היה בהוד קדומים ובהשתפכות הנפש, עת התכנסו המונים לתיקון הידוע בראשות מרן הראשון לציון הגרש"מ עמאר שליט"א עם חתימת הצום נערכה סעודת מצווה בהשתתפות מורנו ראש הישיבה מרן הגאון הגדול הגר"צ מאזוז שליט"א, בה הועלו על נס זיכרונות הוד מחכמתו של מרן רבנו הגדול זצוק"ל

אווירה של קדושה עילאית וטהרת הלב אפפה ביום (שני) את כתלי ישיבתנו הקדושה, עת התקיים המעמד השנתי המסורתי של תיקון ימי השובבי"ם. שערי שמיים נפתחו לקול תפילתם הזכה של המוני אברכים, יראי ה' וחושבי שמו, אשר נהרו מכל רחבי העיר בני ברק ומערי הארץ השונות, לעלות ולהיטהר ביום מסוגל זה בהיכל הישיבה.

את המעמד הנשגב הוביל בקול חוצב להבות אש, עטרת תפארת ישראל, מרן הראשון לציון הגאון הגדול הרב שלמה משה עמאר שליט"א. יחד עמו פיארו את המזרח בהדר נוכחותם גדולי רבני הישיבה, ובראשם מורנו הראב"ד הגאון הגדול רבי דוד עידאן שליט"א, מורנו הגאון הצדיק הרב אליהו בנימין מאדאר שליט"א, והגאון הרב לירן ישי שליט"א, אשר יחד עם הציבור הקדוש קרעו שערי שמיים בתפילה ובתחנונים.

עם חתימת סדר התיקון ושערי דמעה, הסבו המסובים לשולחן מלכים, לסעודת מצווה חגיגית לשבירת הצום. רגעים של קורת רוח עילאית נרשמו עת הופיע בהדרו מורנו ראש הישיבה, מרן הגאון הגדול הרב צמח מאזוז שליט"א, מלווה בבנו, מורנו הגאון הרב מצליח חי מאזוז שליט"א. את שולחן הכבוד כיבדו בנוכחותם גם מורנו הראב"ד הגר"ד עידאן שליט"א והגאון הרב אדיר כהן שליט"א.

חותם של טהרה > יום 'תענית דיבור' לנעילת ימי השובבי"ם בהיכל הישיבה

כמסורת הקודש הנהוגה בישיבתנו הקדושה 'כסא רחמים' מימים ימימה, התעטפו היכלי התורה באווירת רוממות וקדושה, עת התכנסו המונים ליום שכולו תורה ודממה, לקראת חתימת ימי השובבי"ם המסוגלים.

בראש המעמד האדיר של "סדר תענית דיבור" עמד מורנו ראש הישיבה, מרן הגאון הגדול הרב צמח מאזוז שליט"א, כשאליו נלווים שאר רבני הישיבה הגדולה והקטנה וכן אברכי הכולל הי"ו. יחדיו, מתוך התנתקות מהבלי העולם הזה ודבקות בתורה, קיבלו על עצמם את קדושת היום.

עם נעילת היום המסוגל, בעת רצון מיוחדת, נערכה תפילת רבים נרגשת. קולות התפילה בקעו רקיעים לישועתם של כלל ישראל, ובאופן מיוחד הועתרה תפילה לבריאותם, הצלחתם ושגשוגם של נדיבי העם, תומכי ומחזיקי הישיבה הקדושה, אשר זכות התורה עומדת להם.

במרכז הסעודה, המה קול התורה בשיחה בין גדולי הדור. מרן הראשון לציון הגרש"מ עמאר שליט"א, בדברים שנשא בפני מורנו ראש הישיבה שליט"א, העלה על נס זיכרונות קדומים מכלי ראשון על גודל חכמתו, תבונתו, ועומק עיונו של מרן רבנו הגדול ראש הישיבה זצוק"ל. הראש"ל הפליא לתאר בפני הנוכחים את אשר ראו עיניו והרגיש לבו, בעת שזכה לשבת יחד עם רבנו הגדול על מדיו בבית הדין הגדול, עדות חיה לגדולתו שאינה נשכחת.

הדרת כבוד התורה > דימונה במעמד סיום הש"ס במוסדות 'מאור ישראל'

העיר דימונה עטתה חג ויקר, עת התכנסו המונים בראשות ראש המוסדות, הגאון רבי נתנאל כהן שליט"א, לחוג את שמחתה של תורה במעמד סיום הש"ס השנתי של אימפריית התורה המקומית - מוסדות "מאור ישראל". הערב שולב באירוע הוקרה חגיגי לתומכי התורה, אותו הנעים בשירה וזמרה הזמר עמנואל זאודה, שרומם את הקהל בשיירי רגש ושמחה לכבודה של תורה.

את כותל המזרח פיארה נוכחותם של מאורי הדור וענקי התורה וההלכה, ובראשם הופיע בהדרו מורנו ראש הישיבה, מרן הגאון הגדול רבי צמח מאזוז שליט"א, אשר טרח ובא במיוחד לחזק את ידי עושי המלאכה. לצדו הסבו רב העיר הגאון רבי יצחק אלפנט שליט"א, הרה"צ המקובל רבי יצחק אבוחצירא שליט"א נכד סידנא בבא סאלי זיע"א, ושורה ארוכה של רבני שכונות וראשי כוללים אשר באו לחלוק כבוד לתורה וללומדיה ולהוקיר את המפעל האדיר.

רגעי שיא מרטיטים של קדושה וגעגועים אפפו את האולם, כאשר על גבי המסכים הוקרן מיצג נדיר מחייו ופועלו של נשיא המוסדות, מרן ראש הישיבה רבנו הגדול זצוק"ל. עין לא נותרה יבשה בקהל עת נשמע קולו הקדוש בוקע, כשהוא מרעיף ברכות נדירות ומבטיח הבטחות מפורשות לתומכי ומחזיקי המוסדות הקדושים הללו. את המעמד חזקה גם ברכתו המצולמת והנלהבת של מזכה הרבים, הגאון הרב יגאל כהן שליט"א, שחיממה את הלבבות.

חותם האירוע לא היה רק בשמחה רגעית, כי אם בחיבור פנימי ועמוק של הציבור למפעל התורה הכביר של "מאור ישראל". רוח של התעוררות עברה בקהל, ורבים הכריזו על הצטרפותם כשותפים פעילים להמשך החזקת המהפכה הרוחנית בעיר, מתוך הכרה ברורה כי במוסדות אלו נבנה ועוצב דור העתיד של תלמידי החכמים בדימונה.

יד תומכת להיכלי התורה > מנכ"ל התנועה בסיור התפעלות במוסדותינו הקדושים בבני ברק

משלחת מקצועית בראשותו של מנכ"ל תנועת ש"ס וחה"כ הרב חיים ביטון הי"ו, המכונה בפי כל "שר החינוך החרדי". את הביקור החשוב ליוו ברוב כבוד נציגי הציבור המקומיים, העומדים לימין המוסדות: תלמידו המובהק של מרן והמשנה לראש העיר הרב ניר אריאל, סגני ראש העיר הרב שלומה אלוהרר והרב אליהו שושן, וחבר מועצת העיר הרב יוסף תורג'מן.

במהלך היום, סיירה המשלחת הנכבדה בין כותלי החינוך הטהור - בתלמוד תורה "איש מצליח" המגדל תינוקות של בית רבן בקדושה, ובבית הספר לבנות "ותתפלל חנה". את הסיור המקיף הובילו מנהלי המוסדות המסורים, כשלצדם מורנו הגאון הרב מצליח חי מאזוז שליט"א, בנו של ראש הישיבה. האורחים רמי המעלה עמדו מקרוב, בעין בוחנת ומתפעלת, אחר ההתפתחות החינוכית המרשימה ותנופת העשייה האדירה המאפיינת את המוסדות בשנים האחרונות, לשם ולתפארת.

חותם של קדושה והוקרה נרשם בסיום הביקור המרומם. מורנו ראש הישיבה, הגאון הגדול הרב צמח מאזוז שליט"א, קיבל את פני האורח הדגול בחביבות יתרה, והעניק לו כדורון יקר ערך את הספר הקדוש "לב נאמן" - יומנו האישי והנדיר של מרן רבנו הגדול זצוק"ל.

בראש הספר הוסיף ראש הישיבה הקדשה אישית חמה בכתב יד קודשו: "לכבוד ידידנו ומכובדנו, איש חיל רב פעלים, הרב חיים ביטון הי"ו, שר החינוך החרדי". את דבריו חתם הגר"צ בברכה נרגשת, שזכותם של מצוקי ארץ, רב אחאי גאון רבי מאיר זצ"ל ואביו מורו הגה"ק איש מצליח זיע"א, תעמוד לו שיהיה "איש מצליח" בכל ענייניו.

התכנסות שנתית בבית ההוראה 'מים טהורים' > העמקת המורשת ההלכתית לאור משנת מרן זצוק"ל

בערבו של יום ט"ו בשבט, התקיים הכינוס השנתי המרכזי של רבני ומורי הצדק בבית ההוראה החשוב "מים טהורים", הפועל בחסות ישיבתנו הקדושה "כסא רחמים". המעמד, המאגד מדי שנה את שורות העוסקים במלאכת הקודש של פסיקת ההלכה, הוקדש השנה באופן מיוחד ללימוד והעמקה במשנתו ההלכתית הסדורה של נשיא בית ההוראה, מרן ראש הישיבה רבנו הגדול זצוק"ל, ולהליכה בנתיבותיו.

רגעי התעוררות וגעגועים אפפו את המשתתפים עת הוקרן תיעוד וידאו מיוחד מהכינוס המקביל אשתקד - המעמד התורני האחרון בו השתתף מרן זצוק"ל בחיי חיותו. בתיעוד נצפה מרן כשהוא מרעיף דברי חיזוק וברכה חמים על ראש בית ההוראה, מורנו הגאון רבי אליהו בנימין מאדאר שליט"א, ומביע את הערכתו הרבה ל"מפעל החשוב" שהוקם לזיכוי הרבים בהלכה.

את המשא המרכזי נשא ראש בית ההוראה, הגאון רבי אליהו בנימין מאדאר שליט"א. לאחר שפתח בדברים נרגשים מתוך תחושת החיסרון העצומה בהסתלקותו של מרן, צלל הגר"ב לסוגיות עמוקות בענייני טהרה והמסתעף. במהלך השיעור המקיף, שיתף הרב את הנוכחים בתכונות הלכתיות נדירה שניהל עם מרן זיע"א בנושאים אלו, תוך הצגת שאלותיו של מרן והערותיו המחכימות על התשובות שנכתבו, כעדות חיה לדרכו בפסיקה.

פן נוסף ועכשווי במשנתו של מרן הוצג על ידי אורח הכינוס, הרב אריה כץ שליט"א, מראשי מכון 'פועה'. בדבריו, הרחיב הרב כץ על גישתו ההלכתית הייחודית של מרן זצוק"ל באתגרים הרפואיים-הלכתיים המורכבים שבהם עוסק המכון, והראה כיצד פסיקותיו מהוות מורה דרך גם בסוגיות חדשות אלו.

באחד באדר משמיעין על השקלים

וכה כותב מרן מופת הדור
נשיא הישיבה
הגאון רבנו
עובדיה יוסף זצ"ל:
"ומעות אלו שהם
זכר למחצית השקל,
ינתנו לטובת מוסדות
של תורה,
ולשיבות שמגדלים בהם
תלמידי חכמים,
שמיום שחרב בית המקדש
אין לו להקב"ה בעולמו,
אלא ארבע אמות של הלכה"

כידוע, שבזמן שהיה בית המקדש קיים,
בראש חודש אדר היו מזכירים לציבור לתרום "מחצית השקל"
עבור קרבנות של בית המקדש,
כדי שכל ישראל יהיה להם חלק וזכות במצות הקרבנות.
וכעת שבעוונותינו בית המקדש חרב,
מצוה לתת

"זכר למחצית השקל"

תשובה: החיוב הוא על הגברים מגיל שלש
עשרה ומעלה, והמהדרין משלמים גם עבור
האשה והילדים הקטנים.

שאלה: מה עושה ישיבת "כסא רחמים"
בתרומות הללו?

תשובה: תרומות אלו נכנסות לקופת "קרן
המענקים" ע"ש הגאון רבי חיים בלעיש זצ"ל
הרב הראשי לתוניסיה (גלב"ע התש"ז). ומזה
מחלקים לאברכים "קימחא דפסחא" ועוד.

שאלה: כמה זה הסכום של "זכר למחצית
השקל"?

תשובה: זה בערך 10 גרם כסף טהור, כי
כך היה שוקל מטבע "מחצית השקל" בזמן
שהיה בית המקדש קיים.

שאלה: כמה זה בכסף ישראלי בימינו?

תשובה: זה בערך שמונים ושש ש"ח.
(רצוי לשאול שוב בקו בית ההוראה לפני
התשלום).

שאלה: מי חייבים במצוה זו?

1700-50-51-52

מכסה טפח ומגלה טפחים

כמה שעה נשמע 'נהפך הוא', דוקא המסכות בפורים שנועדו כביכול להסתיר, הן אלו שמגלות וקורעות מעל פני המתחפש את הארשת הנסוכה עליו בכל ימות השנה.

הבחירה בתחפושת לרב איננה מקרית - כל אחד מתחפש לדמות הפנימית שבסתר לבו או אפילו בתת הכרתו היה שואף להדמות אליה כל השנה. בחור ישיבה שמאמץ בפורים לבוש רחובי, זה אומר הרבה על המקום שהוא היה רוצה לראות את עצמו. ולהפך, בחור שילבש בגד רבני, זה מלמד על שאיפותיו.

אדם יכול להיות כל השנה בעצם "מחפש" - ללבש בגדים מסוימים, ללמד במקומות מסוימים, לגור במקומות מסוימים, לחיך לאנשים שהוא כועס עליהם וכו'. מכח תכתיבים ומסכמים חברתיות, אדם מחליף ללא הרף מסכות.

והנה בפורים - דוקא המסכה שהוא עוטה על פניו מגלה את עולמו הפנימי ואישיותו המסתתרת, והנה נצב עומד "ללא מסכות"...

אז למעשה, היום היחיד בשנה שבו לא מתחפשים - זה בפורים... התחפושת מאפשרת לנו באופן פרדוקסלי לגלות מי אנחנו באמת, להתבונן אל תוך תוכנו ולתת בטוי לנקודות פנימיות בקרבנו שהסתגנו כל השנה.

כולם בחכמה עשית

אישון

תפקידו של האישון (חלל שחר במרכז העין) דומה לצמחם במצומה. דרך האישון עוברות קרני האור הנכנסות לעין מבעד לקרנית. קטרו המשתנה של האישון בהתאם למצבי התאורה, קובע את כמות האור שתכנס לעין ותגיע לרשתית. כאשר התאורה בסביבה חזקה (למשל בשמש) - האישון יתכווץ. בחשיכה - האישון מתרחב על מנת לאפשר למקסימום קרני אור לחדר לעין, ובכך לשפר את הראייה בתנאי תאורה נמוכים. כווצ האישון נעשה ע"י כווצ השריר הטבעי של הקשתית, והרחבתו ע"י כווצ השריר הרדיאלי של הקשתית.

מכל מלמדי השכלתי

יין

בשתייתו, מורידים אותו למטה (לבטן), אך הוא עולה למעלה (למוח).

כה עם ישראל, בכל עת מנסים אומות העולם להורידם ולהכניעם, אך דוקא מתוך זה הם עולים ומתעלים - "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ". וכמו שגאמר "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע" (ירמיה ל, ז).

הידעת?

הפסוק הארוך ביותר בתנ"ך

מופיע במגילת אסתר (פרק ח' פסוק ט'), ובו ארבעים ושלוש מילים. הנה הפסוק: "ויקרא סופרי המלך בעת ההיא בחודש השלישי הוא חודש סיון בשלושה ועשרים בו ויפתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהודו ועד כוש שבע ועשרים

כולם מוזמנים לשרפת המן!

ביום ראשון י"ב באדר
בשעה 20:00

בחצר ישיבת כסא רחמים

בהשתתפות מרון ורבנן
שירה ורקודים!

משנכנס אדר מרבין בשמחה

טרוניה, של לחץ, של איך ומה, להפך, היא השרתה בביתה הרגשה של רוגע ושמחה ושלווה. אני זוכרת אותה בעודי קטנה מאוד, גרנו בדירה קרובה אליה באותה קומה, והרבנו לבוא, לשבת לצידה, לשחק להשתובב, תמיד היה נעים, רגוע, מעולם לא חשבתי את כל ההבנות האלו, כמה רגשות חסמה בלבה, והקרינה מסביבה רק אור ושמחה. זוהי עבודת מידות מופלאה, "אבלה בלבה וצהלתה על פניה" אף פעם לא אהבה לראות עצבות על פניו של מישוה, היתה בעלת חוש המור וחוזה פנימי, וכל זה ודאי שאבה מאמונה תמימה ותפילה מיוחדת שעל אף כל הקושי שלה בעמידה והליכה לא ויתרה לעצמה כלל ועיקר, ובפרט שסבא לימד אותה לקרוא והיתה אשה חכמה מאד. בחזרתי מהלוייתה כשהציף אותי רגש החסרון הרגשתי צורך להשאיר נר זכרון, על תפילתה הזכה והמיוחדת במינה שוודאי זכותה עלינו מגינה.

ר. כהן, מאמנת לשידוכים, זוגיות, חינוך והעצמה, לתאום מניית יעוץ יש

רק ירים עינים לרבונו של עולם ויבקש ויאמין ויבטח "שאין עוד מלבדו" הכל הכל ממנו יתברך, וברצותו נותן, ואם חלילה נוטל זה הטוב ביותר.

הרבה פעמים אנו מרגישים וחושבים ודאי שאנחנו חיים באמונה, זה ברור "אין עוד מלבדו", אך כשמגיע הנסיון מנסים כל מה שאפשר בהשתדלות ובסוף מוסיפים גם תפילה, זוהי שגיאה חמורה. חשוב לדעת ולזכור, שחיי יהודי תלויים בקשר שלו עם הקב"ה, והקשר הזה הוא על ידי תפילה. וכמה שירבה להתפלל, ונשים בעיקר בכל עת מצוא, בין כל עבודות הבית והציאות, לשאת עינים באהבה אל הקב"ה, מלך החמלה, ולבקש, על חינוך הילדים, על הפרנסה, על שלום הבית ועל רפואה וחיוגים, לא לחכות שיגיע הזמן והניסיון, להקדים תרופה למכה.

פעם שמעתי רעיון מענין, אשה שמרבה בתפילות, אם בשיחה אישית לקדוש ברוך הוא, ואם בפרקי תהילים ותפילה, יוצרת מעין **בנק של תפילות** עבודה ועבור בני ביתה, וכמו שאדם שיש לו יותר כסף ושומר בבנק, לעת הצורך יכול לפדות ולהשתמש ברווח - כך מי שמרבה להתפלל, שנצטרך רק לשמחות, אבל אז יש בשופי, בשפע, וזה כמו כמובן מפעיל ופותח שערים של סייעתא דשמיא ומשרה רוגע בטחון ושמחה.

בסוד השיח

הצורך לתקשר נכון

המשפט - **תקשורת נכונה מניעה את העניינים** - זהו כלל חשוב בכל תקשורת בין אנשים, ובמיוחד בנייה של עסק.

בתפקוד נכון של עסק, וכדי לייעל אותו, ישנם דרישות של מנהל מול צוות העובדים. הדרישה שלו בד"כ כוללת: **בקשת מידע** מהעובדים על ההתנהלות בשטח, ו**העברת מידע** באמירה או בכתיבה, או הסבר וחלוקת תפקידים. הוא בעצמו מעביר מידע, כדי שהעובדים יבינו מה עליהם לעשות, ויצאו זאת לפועל, ומתשאל אותם על מעשיהם. למרבה הצער נוצרות פעמים רבות, בעיות רבות בצוות, כתוצאה מתקשורת לקויה שמתקבלת מהמנהל, או מהסגנים שלו. **זוהי קורה בד"כ בעקבות תקשורת לא מדויקת, או מיעוט בתקשורת ובהסברים.** ומכאן זה מגיע להעברת מידע שגוי, או העברת מידע לא נכון, ואי הבנות, ועוד...

לרוב חוסר ההבנה של העובד, אפילו לא מבוסס במילים, אלא יכול להתבטא בהזעפת פנים, כעס, או אנוחה בלבד, אבל זה יכול להגיע עד כדי שינוי בהוראות, ולכישלונות רבים. קל לגלות מתי אנשים מרגישים שהמסר לא הועבר כראוי, כי הם נוטים לומר משפטים, שמהם אפשר להבין, עד כמה זה לא היה מובן. כמו:

אם לזה התכוונת, אז למה לא אמרת???

חבל שלא אמרת את זה, באופן ברור יותר...

אני לא מבין בדיוק, מה אני אמור לעשות...

אני לא יודע אם הוא התכוון ברצינות או לא...

אני לא בטוח במה שהוא רוצה ממני...

מכאן ברור **שהמסר שהועבר, והמסר שהתקבל אינם תמיד תואמים**, וחשוב איפה מאד למצוא את הדרך, לסגירת הפער הזה.

רק לעיתים רחוקות מביעים אנשים את עצמם כראוי. ולרוב זה נובע מהדרך **שבה הם מעבירים את המסר**, ולא מתוכן המסר עצמו.

חשוב להבין היטב את התהליך שבו רעיונות ומידע, הופכים למסר שרוצים לשדר הלאה. כי אמנם נחמד ונצרך שיש רעיונות מעניינים, או תוכניות לטיפול שצריך להעביר לעובדים, אבל צריך לדעת, איך להעביר אותם בצורה ברורה ובהירה, כדי שהעובד יבין מצוין, מה מתבקש ממנו.

2 דברים עלולים למנוע תקשורת טובה: א. חוסר היכולת לשדר את המסר בבהירות ובהגיון. כמו למשל, להגיד: "המעטפות עומדות להיגמר" כשאנו מתכוונים להגיד: "אנחנו זקוקים לעוד מעטפות", או: "צריך לדאוג לקנות עוד מלאי של מעטפות, לפני שייגמר".

ב. חוסר היכולת להבין את האינטרסים והתפיסה של מי ששומע, ולנסח את הבקשה, כך שיוזבן היטב **ויסיט את תשומת הלב של השומע אליו.** כגון: (דוגמא מחיי הבית והילדים) ילד שמספר לאימו שאחיו הקטן מפריע לו לשחק, או הורס לו מה שהוא בנה... אמא שרגילה לילדים השובבים תרגיע את הילד, ותמשיך להתעסק בענייניה. אך אם הילד יגיד שאחיו מפריע לכולם לשחק, ודוחף גם את התינוק שזוחל ברצפה, האמא תרוץ לראות מה קורה, ותתודע לילד שבא לקרוא לה... כי הוא הסית את תשומת ליבה, למה שחשוב לה, ומסוכן בעיניה.

אם המסר לא יועבר באופן ברור, הוא גם לא יתקבל כראוי ע"י השני, ותהליך התקשורת ייפגע. כמו הילד שרואה, שאחיו הקטן מטפס על הכסא, ומתקרר לשולחן, ועלול ליפול. הוא יכול לצעוק אמא, בואי רגע, והאמא שעסוקה לא תמיד תרוץ במייד לכל קריאה של הילד. ואילו אם הוא יגיד - "אמא יסי עולה על השולחן", האמא תעזוב הכל, ותרוץ להוריד אותו.

וכן גם בעסק, אם אתה מסביר שמישהו נתקע לך במחשב, ואתה לא יכול להתקדם ולהמשיך לענות לפונים, מנהל הצוות יבין שיש פה תקלה רצינית, ויבא לבדוק את הבעיה, ולא יחשוב שסתם אתה מזעיק אותו כל רגע...כמו מישהו שקורא לאחראי שיבוא אליו בלי הסבר על מה.

קווים לדמותה של אם המלכות סבתי היקרה הרבנית כמסאנה מאזוז ע"ה, אשת מרן מייסד הישיבה הגאון הגדול רבנו מצליח מאזוז זצוק"ל.

המילה "שמחה" מעלה בלבנו אסוציאציות רבות, רגשות שצפים, שמחה תמיד מתחברת עם טוב והרבה טוב.

אז מהי באמת שמחה? האם הצלחה במבחן או בעבודה? או אולי הגרלת המליון זוהי הנקודה? האם שמחה באה עם אושר כבוד והצלחה, ומה הוא משנכנס אדר **מרבין** בשמחה? מה נעשה שתתרבה לה השמחה? ובעיקר כיצד נמשוך אותה אל תוכנו, ניתן לה את היכולת להשפיע עלינו, נשאב ממנה כוחות והעצמה שתשרה עלינו תמיד שמחה ורגנה.

שמחה, זהו רגש פנימי עמוק של טוב ששופע, אדם השמח לא יוכל להסתיר שמחתו בלבו, זה מאיר ממנו על הכל, אדם השמח זה משפיע על הסובבים, זה מקרין החוצה אם בחיוך נחמד או אפילו רק בהארת פנים ורוגע מיוחד, **כי השמחה זהו אור פנימי של רוגע שלווה בטחון ואמונה.**

השמחה יש בכוחה לפרוץ מחסומים, לתקן קשרים ולגשר בין פערים, קרתה תקלה בין בני זוג, נוצר ויכוח, יש הנכנסים למין עצב וטינה, לא מוכנים לשמוע או לדבר כמלא נימה, הפגיעה עמוקה, לעד תהא חקוקה? **יש פחד לוותר, כאילו זה אמור שאני פחות והוא יותר?** אך ממש ההפך, המוותר/ת הוא החזק מבין השניים, המצליח לטפס בסולם המידות בכפל כפלים, וכשהוא קשוב לרגש האחר, לפעמים הוא שותק ולפעמים מדבר, מתחבר, זוכה ל-"כי בשמחה תצאון" ממש מעבודות לחרות, וכשמוסיפים שמחה, הווי, חיוך, על אף הקושי והמרירות ודאי ימים כל לב, ותנוצר שלמות ובהירות.

ישנה שמחה רגעית וישנה שמחה פנימית תמידית, שמחה רגעית של בשר ויין, של ניצחון רווח הצלחה, אירוע משמח מכל סוג שהוא, אך כשנגמרת ההתרגשות, כלה טעם המיוחדות, נמוך ניצוץ הרווח או הניצחון ואחריו מגיע היום-יום עם כל תחושותיו, קשייו ועוד, וכבר נעלמה לה השמחה. השגרה המשממה או אולי התקלה התמימה, הסתיימה בצנרת או אולי האסטמה שלא עוברת, כל אלו מתחברים לרגשות מדכאים וכבר נשכחה לה השמחה וכלתה כלא הייתה.

אך ישנה השמחה הפנימית התמידית, חכמינו הקדושים אומרים האדם השלם "אבלו בלבו וצהלתו על פניו" אף אם יש לו צער, משאיר צערו בלבו (אין הכוונה שאסור שיספר לרעהו להעיר או להרגע, אלא לא ילך כל היום ופניו זועפים ועצובים). "וצהלתו על פניו" פניו תמיד נראים כלפי חוץ מחייכים שמחים ורגועים, ונשאל איך אפשר? הרי הקושי והצער נותנים חותמם בצורה החזקה ביותר, אדם נשאב לצרותיו ודאגותיו, ומחפש פתרונות יומם וליל, ומכיון שראשו ורובו בדאגות, ניכרים אלו על פניו ואיך אפשר לקיים את דברי חז"ל? כיצד אפשר להראות שמחים על אף כל הקשיים?

זוהי נקודת המפתח **שמחה = אמונה, אמונה = שמחה** "הבוטח בה' חסד יסובבנו" אומר דוד המלך ע"ה בתהילים אדם הבוטח בהשם, אדם הסומך ויודע שהקדוש ברוך הוא, רק הוא מנהל העולם ואין בלתו, הוא עשה עושה ויעשה לכל הדברים כולם, אין דבר נעלם ממנו, אין לפניו לא עוולה ולא משוא פנים, הכל מדויק וישר, הוא הרופא הכי טוב, הוא העשיר ביותר בעולם כולו, הוא האחראי המושלם עלי אדמות בכל מכל כל, אין אצלו טעויות לא בין בני אדם ולא במעשים, מי שבוטח ומאמין בכך, נוצרת אצלו שלווה אמונית, שלווה שבאה מעמקי הלב, שבה הוא יודע שיש לו ליווי צמוד לכל מעשה והחלטה גשמית ורוחנית, יש לו ליווי ורופא צמוד לכל חולי, יש לו ליווי פיננסי לכל עניין הפרנסה והעבודה שלו, לילדים לזיווגים, ובכל דבר וענין,

שלשה ספרים נפתחים

הספרים היקרים של מרן רבנו הגדול זצ"ל

בשעה
טובה
ומוצלחת
יצאו
לאורה

ספר סנסן ליאיר במהדורה חדשה

ספרו המפורסם של רבנו על חג הפורים - "סנסן ליאיר" [שמרן הגר"ע יוסף זצ"ל כתב בהקדמתו לחזון עובדיה פורים שנעזר בספר זה בחיבור ספרו!], המכיל את כל ענייני חג הפורים, חידושי מגילת אסתר, חידושי מסכת מגילה, ביאור נרחב ומרתק לפיוט "מי כמוך", תשובות ארוכות ועמוקות בענייני חג הפורים, חידושי רמב"ם וש"ע, חידות ומערכות, ועוד ועוד. מופיע כעת במהדורה חדשה עם עשרות חידושים נוספים ושכלולים שונים.

בנוסף, נדפס בספר זה מכתבו של מרן הגר"ע יוסף לרבנו זצ"ל על ספר זה, ועוד מכתבי ברכה מגדולי הדור.

סנסן ליאיר האיר וזרח

ענייני
פורים

מהדורה
חדשה

ארים נסי

על מסכת בבא קמא

חידושים מעצם כתב ידו הטהור
על כל מסכת בבא קמא
ביאורים בפשט ובעומק העיון,
הגהות וחידושים, קושיות
ותירוצים

ובסופו "קונטרס הכללים" - מאה
ארבעים ואחד כללים בגמרא
ומפרשיה שנתבארו בספר
הביאו ברכה אל ביתכם!

חדש!

שו"ת מקור נאמן

חלק ראשון ושני מהדורה חדשה
הספרים הפופולריים שו"ת מקור נאמן
חלק ראשון ושני המכילים תשובות
קצרות וקולעות ממרן רבנו הגדול
זצ"ל בכל מקצועות התורה ומזמן
אזלו משוק הספרים, מופיעים כעת
מחדש במהדורה חדשה ומורחבת,
הכוללת את כל גליונותיו של רבנו
שנוספו במשך השנים, מכתבים
שקיבל רבנו בענייני הספר ותשובותיו,
ועוד הוספות ומילואים רבים.
שני הכרכים בכרך אחד גדול ומהודר!
כל הקודם זוכה!

מהדורה
חדשה

להזמנות און לייין

03-6714821

WWW.YKR.ORG.IL

ניתן להשיג

050-4158565